

<u>Datum raadsvergadering</u>		Registratienr.	SZ 12.3308669
<u>Raadscommissie</u>		Datum B&W besluit	23 oktober 2012
<u>Datum raadscommissie</u>		Portefeuillehouder	Wethouder Pastoor
<u>Bijlagen</u>	6	Steller	F.J. Veenstra
		Telefoon	3675220
		E-mail	frea.veenstra

Onderwerp

Afschaffing huishoudinkomenstoets

Concept raadsbesluit

De raad besluit:

- I. de Verordening tot wijziging van de Re-integratieverordening Wet werk en bijstand, de Verordening toeslagen en verlagingen Wet werk en bijstand, de Maatregelenverordening Wet werk en bijstand en de Verordening Langdurigheidstoeslag gemeente Groningen vast te stellen;
- II. dit besluit in werking te laten treden met ingang van de dag na die van bekendmaking en terug te laten werken tot en met 1 januari 2012;
- III. dit besluit bekend te maken door plaatsing in het elektronische gemeenteblad.

(Publieks-)samenvatting

Vanwege de Wet afschaffing huishoudinkomenstoets moet een viertal verordeningen die hun grondslag vinden in de Wet werk en bijstand (WWB) worden aangepast aan de wetswijziging. Het betreft de definitiebepalingen van gezin en middelen.

Met dit raadsbesluit worden de verordeningen inzake re-integratie, toeslagen en verlagingen, maatregelen en langdurigheidstoelage wat betreft de definitie van gezin en middelen teruggebracht naar de situatie van vóór 1 januari 2012.

Inleiding

Op 18 juli 2012 is de Wet van 12 juli 2012 tot wijziging van de Wet werk en bijstand in verband met de herziening van de definities van gezin en middelen (Wet afschaffing huishoudinkomenstoets) in werking getreden. Dit betekent dat de zogenoemde huishoudinkomenstoets – gezinnen met meerderjarige inwonende kinderen hebben in principe slechts recht op één gezinsnorm – met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2012 komt te vervallen. Met als gevolg dat de Wet aanscherping WWB die op 1 januari 2012 in werking trad, wat betreft de huishoudinkomenstoets wordt teruggedraaid.

Als gevolg van deze wetswijziging dient de raad de uit de WWB voortvloeiende verordeningen inzake re-integratie, toeslagen en verlagingen, maatregelen en langdurigheidstoelage, te wijzigen. Het betreft echter, zoals de officiële titel van de wetswijziging al aangeeft, alleen definitiebepalingen van gezin en middelen. Om die reden stellen wij de raad voor de wijziging van alle vier verordeningen in één wijzigingsverordening op te nemen.

In navolging van de wetswijziging werkt de wijzigingsverordening terug tot en met 1 januari 2012 en is op dezelfde wijze als in de wetswijziging voorzien in overgangsrecht.

Aangezien er eind vorig jaar vanwege tijdgebrek voor is gekozen de wijzigingen op grond van de Wet aanscherping WWB steeds in één (extra) verzamelartikel onder te brengen, is onderhavige wijziging aangegrepen om daar waar mogelijk de (overgebleven) wijzigingen te integreren in de bestaande verordeningsartikelen.

Beoogd resultaat

Dit voorstel beoogt de verordeningen betreffende re-integratie, toeslagen en verlagingen, maatregelen en langdurigheidstoelage in overeenstemming brengen met de Wet afschaffing huishoudinkomenstoets. Dit betekent dat de definities van gezin en middelen weer luiden zoals vóór 1 januari 2012 het geval was.

Kader

De Wet afschaffing huishoudinkomenstoets en de WWB vormen het kader voor onderhavig besluit. De wijziging van de verordeningen werd aangekondigd in de brief SZ 12.3165953 die op 9 juli 2012 aan de raad is gezonden.

Argumenten/afwegingen

Aangezien onderhavige verordeningen voortvloeien uit de WWB dienen ze in overeenstemming met de wijziging van deze wet (afschaffing huishoudinkomenstoets) te worden gebracht.

Maatschappelijk draagvlak/participatie

Het betreft een wijziging van de verordeningen op grond van een eerdere wijziging van de WWB (afschaffing huishoudinkomenstoets). Over die wetwijziging is reeds gecommuniceerd met de Cliëntenraad en de betrokken inwoners van de stad.

Financiële consequenties

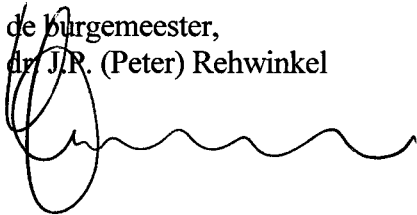
De wijziging van de verordeningen als gevolg van de wijziging van de WWB heeft op zich geen financiële consequenties. De financiële consequenties van de betreffende wetwijziging zijn meegenomen in de begroting van 2012.

Realisering en evaluatie

Op grond van de wetwijziging zelf (hogere wetgeving) zijn en worden de wijzigingen in definitiebepalingen al uitgevoerd vanaf 1 januari 2012.

Met vriendelijke groet,
burgemeester en wethouders van Groningen,

de burgemeester,
dr. J.R. (Peter) Rehwinkel

de secretaris,
drs. M.A. (Maarten) Ruys

- ontwerp -

DE RAAD VAN DE GEMEENTE GRONINGEN

Gezien het voorstel van burgemeester en wethouders van Groningen

Gelet op artikel 147, eerste lid van de Gemeentewet en artikel 8 van de Wet werk en bijstand;

Overwegende, dat wijziging van de Wet werk en bijstand door inwerkingtreding van de Wet afschaffing huishoudinkomenstoets het noodzakelijk maakt een viertal verordeningen die hun grondslag vinden in eerstgenoemde wet aan te passen;

HEEFT BESLOTEN:

vast te stellen de volgende "Verordening tot wijziging van de Re-integratieverordening Wet werk en bijstand, de Verordening toeslagen en verlagingen Wet werk en bijstand, de Maatregelenverordening Wet werk en bijstand en de Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen".

Artikel I

De Re-integratieverordening Wet werk en bijstand wordt gewijzigd als volgt.

A. Na artikel 1 wordt een nieuw artikel 1a ingevoegd dat luidt als volgt:

Artikel 1a Afwijkende bepalingen voor jongeren

In afwijking van hetgeen in deze verordening is bepaald, kunnen de volgende voorzieningen en instrumenten niet worden ingezet voor de arbeidsinschakeling van belanghebbenden jonger dan 27 jaar:

- a. onbeloonde additionele arbeid als bedoeld in artikel 10a van de wet;
- b. premies en vrijlatingen als bedoeld in artikel 31, vijfde lid van de wet.

B. Paragraaf 4a komt te vervallen.

C. In de artikelsgewijze toelichting bij de Re-integratieverordening Wet werk en bijstand worden de volgende wijzigingen aangebracht.

a. Na de toelichting bij artikel 1 wordt een toelichting bij het nieuwe artikel 1a ingevoegd die luidt als volgt:

Artikel 1a Afwijkende bepalingen voor jongeren

Een aantal re-integratievoorzieningen en -instrumenten is van rechtswege niet van toepassing op jongeren tot 27 jaar. Dit zijn: inkomstenvrijlating, premies, vrijlating van onkostenvergoedingen voor vrijwilligerswerk en plaatsing in participatieplaatsen.

Het niet mogen toekennen van bijvoorbeeld een inkomstenvrijlating of premie geldt ook voor alleenstaande ouders jonger dan 27 jaar. Deze beperkingen waren al opgenomen in de Verordening Werkleeraanbod WIJ. Deze beperking van het instrumentarium voor jongeren is voor de duidelijkheid opgenomen in dit artikel.

- b. De toelichting bij de artikelen 26a en 26b komt te vervallen.

Artikel II

De Verordening toeslagen en verlagingen Wet werk en bijstand wordt gewijzigd als volgt.

- A. De considerans komt te luiden:
overwegende dat het noodzakelijk is het verstrekken van toeslagen en het verlagen van uitkeringen van personen van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar bij verordening te regelen;
- B. Hoofdstuk 4a komt te vervallen.
- C. In de artikelsgewijze toelichting bij de Verordening toeslagen en verlagingen Wet werk en bijstand komt de toelichting bij de artikelen 6a, 6b en 6c te vervallen.

Artikel III

De Maatregelenverordening Wet werk en bijstand wordt gewijzigd als volgt.

- A. Onder vernummering van artikel 19 b tot artikel 19a, komt artikel 19a te vervallen.
- B. In de artikelsgewijze toelichting bij de Maatregelenverordening Wet werk en bijstand komt, onder vernummering van de toelichting bij artikel 19b tot de toelichting bij artikel 19a, de toelichting bij artikel 19a te vervallen.

Artikel IV

De Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen wordt gewijzigd als volgt.

- A. Artikel 2, eerste lid komt te luiden:
 1. Onverlet het bepaalde in artikel 36 van de wet komt op de peildatum in aanmerking voor de langdurigheidstoelage de persoon die gedurende de referentieperiode aangewezen is of is geweest op een inkomen dat niet hoger is dan 100% van de voor hem geldende bijstandsnorm en op de peildatum en gedurende de referentieperiode geen in aanmerking te nemen vermogen als bedoeld in artikel 34 van de wet heeft of heeft gehad.
- B. Artikel 5a komt te vervallen.
- C. In de artikelsgewijze toelichting bij de Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen worden de volgende wijzigingen aangebracht.
 - a. De toelichting bij artikel 2 eerste lid komt te luiden:
Artikel 2 lid 1
Door de komst van de WIJ hadden jongeren tot 27 jaar geen recht op algemene bijstand en bestonden voor hen geen specifieke algemene bijstandsnormen meer. In artikel 2, eerste lid van de Verordening is om die reden bij de toets op inkomen aangesloten bij de nieuwe bijstandsnorm die geldt voor personen van 27 jaar en ouder maar jonger dan 65 jaar. Na intrekking van de WIJ kan de 'oude' bepaling weer in de

Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen worden opgenomen. Het eerste lid voorziet hierin.

- b. De toelichting bij artikel 5a komt te vervallen.

Artikel V

In afwijking van artikel VI is deze verordening tot 1 januari 2013 niet van toepassing op personen die bijstand ontvangen op grond van artikel 78w, eerste lid Wet werk en bijstand.

Artikel VI

Deze verordening treedt in werking op de dag na die van bekendmaking en werkt terug tot en met 1 januari 2012.

Vastgesteld bij raadsbesluit van ...

Datum bekendmaking ...

De griffier,

De voorzitter,

drs. A.G.M (Toon) Dashorst.

dr. J.P. (Peter) Rehwinkel.

DE RAAD VAN DE GEMEENTE GRONINGEN;

Gezien het voorstel van burgemeester en wethouders van 13 april 2010;

Gelet op artikel 147, eerste lid van de Gemeentewet, artikel 8, eerste lid onderdelen a, e en f, tweede lid onderdelen a en c, en artikel 10 Wet werk en bijstand, de artikelen 35 en 36 van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers en de artikelen 35 en 36 van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen;

HEEFT BESLOTEN:

de Re-integratieverordening Wet werk en bijstand vast te stellen.

Paragraaf 1 Algemene bepalingen

Artikel 1 Begripsomschrijvingen

In deze verordening wordt verstaan onder:

- a. De wet : de Wet werk en bijstand (WWB);
- b. IOAW : Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers;
- c. IOAZ : Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen;
- d. Uitkeringsgerechtigden: personen met een uitkering ingevolge de wet, de IOAW of de IOAZ;
- e. Awb : de Algemene wet bestuursrecht;
- f. Anw-ers : personen met een uitkering volgens de Algemene nabestaandenwet die ingeschreven zijn bij het UWV Werkbedrijf;
- g. Nuggers : personen die als werkzoekenden zijn ingeschreven bij het UWV Werkbedrijf en die geen uitkeringsgerechtigden zijn;
- h. Belanghebbende : de persoon als bedoeld in artikel 7, eerste lid, onderdeel a, van de wet, of artikel 34, eerste lid, onderdeel a, van de IOAW of de IOAZ, die woonachtig is in de gemeente Groningen.
- i. Het college : het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Groningen;
- j. De raad : de gemeenteraad van de gemeente Groningen;
- k. Gesubsidieerde werknemer : de persoon als bedoeld in artikel 10, tweede lid van de wet.

Paragraaf 2 Beleid en financiën

Artikel 2 Opdracht college

1. Het college biedt aan bijstandsgerechtigden tot 65 jaar, aan personen met een nabestaanden- of halfwezenuitkering, niet-uitkeringsgerechtigden, personen als bedoeld in artikel 10, tweede lid van de wet, ondersteuning bij de arbeidsinschakeling en, voor zover het college dat noodzakelijk acht, een voorziening gericht op die arbeidsinschakeling. Artikel 40, eerste lid van de wet is van overeenkomstige toepassing.
2. Bij de keuze van de mogelijkheden van ondersteuning en het aanbieden van voorzieningen wordt door het college een afweging gemaakt, waarbij gekeken wordt of de ondersteuning of de voorziening, gelet op de mogelijkheden en capaciteiten van de belanghebbende, het meest doelmatig is met het oog op inschakeling in de arbeid.
3. Het college draagt zorg voor voldoende diversiteit in het aanbod aan ondersteuning en voorzieningen.
4. Het college kan een vergoeding geven voor flankerende kosten die noodzakelijk zijn om de voorziening te kunnen starten en volgen.

Artikel 3 Programmabegroting

De raad stelt ter nadere uitvoering van deze verordening jaarlijks in de programmabegroting een beleidsplan vast, waarin beleidsdoelen worden aangegeven.

Artikel 4 Aanspraak op ondersteuning

1. Iedere belanghebbende heeft aanspraak op ondersteuning bij arbeidsinschakeling en op de naar het oordeel van het college noodzakelijk geachte voorziening gericht op arbeidsinschakeling.
2. Het college betreft bij zijn oordeel over de noodzaak om een voorziening aan te bieden:
 - a. De mogelijkheden tot arbeidsinschakeling van de belanghebbende;
 - b. De beschikbaarheid van de benodigde voorziening of alternatieven daarvoor;
 - c. De financiële middelen die beschikbaar zijn ten behoeve van de voorziening;
 - d. De zienswijze van de belanghebbende.
3. Het college doet een aanbod dat past binnen de criteria die gesteld zijn in deze verordening, de in artikel 3 genoemde programmabegroting en in de op grond van deze verordening vastgestelde uitvoeringsbesluiten.

Artikel 5 Ontheffingen arbeidsverplichtingen

1. Het college kan met inachtneming van artikel 9, tweede lid van de wet, onderscheidenlijk artikel 37a van de IOAW en de IOAZ bepalen dat aan belanghebbende tijdelijk, geheel of gedeeltelijk, ontheffing wordt verleend van de in artikel 9, eerste lid van de wet genoemde verplichtingen. Ontheffing vindt in ieder geval plaats indien belanghebbende ouder is dan 57,5 jaar en de afstand tot de arbeidsmarkt dermate groot is dat het opleggen van de arbeidsverplichtingen niet reëel is.
2. Ontheffing van de arbeidsverplichtingen wordt slechts voor een door het college vast te stellen periode verleend.
3. Op basis van een herbeoordeling kan het college besluiten een ontheffing na afloop van de vastgestelde periode te verlengen.
4. Indien de alleenstaande ouder die de volledige zorg heeft voor een tot zijn last komend kind tot vijf jaar een verzoek om ontheffing van de arbeidsverplichting indient, verleent het college op grond van artikel 9a van de wet algehele ontheffing van de verplichting tot het verkrijgen en aanvaarden van algemene geaccepteerde arbeid als bedoeld in artikel 9,

eerste lid onderdeel a, van de wet.

5. In aanvulling op artikel 9a, lid 9 van de wet kan het college ten aanzien van een alleenstaande ouder die reeds beschikt over een startkwalificatie na overleg met belanghebbende beoordelen of scholing of opleiding die toe leidt naar een hoger kwalificatieniveau dan MBO 4-niveau de toegang tot de arbeidsmarkt verder bevordert en bepalen dat die opleiding als voorziening geldt.

Artikel 6 Budget- en subsidieplafonds

1. Het college kan bij uitvoeringsbesluit een of meer subsidie- of budgetplafonds vaststellen voor de verschillende voorzieningen. Een door het college ingesteld subsidie- of budgetplafond vormt een weigeringsgrond bij de aanspraak op een specifieke voorziening.
2. Het college kan bij uitvoeringsbesluit een plafond instellen voor het aantal personen dat in aanmerking komt voor een specifieke voorziening.

Paragraaf 3 Voorzieningen

Artikel 7 Algemene bepalingen over voorzieningen

1. Aan voorzieningen met een werkcomponent wordt de voorwaarde gesteld dat de concurrentieverhoudingen niet onverantwoord worden beïnvloed en dat verdringing niet of zo min mogelijk plaatsvindt.
Het college kan besluiten een voorziening te beëindigen, als naar het oordeel van het college:
 - a. de voorziening niet langer noodzakelijk is voor de arbeidsinschakeling;
 - b. de voorziening onvoldoende blijkt bij te dragen aan de arbeidsinschakeling;
 - c. de belanghebbende onvoldoende medewerking verleent aan zijn arbeidsinschakeling.
2. Het college kan besluiten een voorziening te beëindigen, als:
 - a. de belanghebbende niet meer behoort tot de doelgroep van de wet dan wel deze verordening;
 - b. de belanghebbende algemeen geaccepteerde arbeid aanvaardt, waarbij geen gebruik wordt gemaakt van deze voorziening.
4. Met inachtneming van hetgeen daarover in deze verordening of de programma-begroting is bepaald, kan het college met betrekking tot voorzieningen, nadere regels stellen. Deze regels kunnen betrekking hebben op:
 - a. de voorwaarden waaronder een voorziening wordt aangeboden;
 - b. het stellen van nadere verplichtingen bij het gebruikmaken van een voorziening;
 - c. de weigeringsgronden bij het aanbieden van voorzieningen;
 - d. de intrekking of wijziging van de subsidieverlening of vaststelling;
 - e. de aanvraag, van en de besluitvorming over subsidies en premies;
 - f. de betaling van subsidies en het verlenen van voorschotten;
 - g. het vaststellen van een eigen bijdrage;
 - h. overige criteria voor het aanbieden van voorzieningen en het verstrekken van subsidies of premies.

Artikel 8 Werkstages

1. Het college kan aan uitkeringsgerechtigden een werkstage aanbieden, gericht op arbeidsinschakeling.
2. Het doel van de werkstage is het kwalificeren voor de arbeidsmarkt dan wel het voorbereiden op reguliere arbeid.

3. De werkstage duurt maximaal zes maanden en vindt plaats met behoud van uitkering. Een werkstage kan eenmaal met een zelfde periode worden verlengd indien dit noodzakelijk is voor arbeidsinschakeling.
4. Gedurende de werkstage vindt begeleiding plaats.

Artikel 9 Participatieplaats

1. Het college kan aan een uitkeringsgerechtigde voor wie de kans op inschakeling in het arbeidsproces gering is, een participatieplaats als bedoeld in artikel 10a van de wet aanbieden, met als doel belanghebbende dichter bij de arbeidsmarkt te brengen.
2. Een participatieplaats bestaat uit het met behoud van uitkering onbeloond verrichten van additionele werkzaamheden.
3. Een participatieplaats duurt maximaal zes maanden. Een participatieplaats kan maximaal driemaal met een zelfde periode worden verlengd, tot in totaal 24 maanden, indien dit noodzakelijk is voor een grotere kans op arbeidsinschakeling.
4. Gedurende in het kader van de participatieplaats verrichte werkzaamheden vindt begeleiding plaats.
5. Voor zover de belanghebbende niet beschikt over een startkwalificatie, beoordeelt het college binnen zes maanden na aanvang van de werkzaamheden in hoeverre scholing of opleiding de toegang tot de arbeidsmarkt bevordert.
Het college betreft bij deze beoordeling:
 - a. in hoeverre belanghebbende de krachten en bekwaamheden bezit om scholing of opleiding te volgen;
 - b. het oordeel van degene in wiens opdracht de belanghebbende de werkzaamheden uitvoert;
 - c. de scholingswens van belanghebbende.

Artikel 10 Participatie plaatsbijdrage

1. Indien de uitkeringsgerechtigde twaalf maanden of meer werkzaamheden in het kader van een participatieplaats als bedoeld in artikel 8 heeft verricht, kan van degene in opdracht van wie hij deze werkzaamheden uitvoert iedere zes maanden een bijdrage worden verlangd.
2. De bijdrage bedraagt 50 procent van de in artikel 25 bedoelde premie.
3. De bijdrage wordt enkel verlangd voor zover aan de uitkeringsgerechtigde de premie als bedoeld in artikel 25 is uitgekeerd.
4. Geen bijdrage wordt verlangd als degene in wiens opdracht de werkzaamheden zijn verricht op andere wijze heeft bijgedragen.

Artikel 11 Detacheringsbanen

1. Het college kan aan een belanghebbende een dienstverband aanbieden, gericht op arbeidsinschakeling of participatie.
2. De werknemer wordt gedetacheerd bij een onderneming of welzijnsinstelling. De detachering wordt vastgelegd in een schriftelijke overeenkomst tussen zowel werkgever en inlenende organisatie als tussen werknemer en inlenende organisatie.
3. Het college kan als werkgever van de belanghebbende optreden, dan wel een organisatie aanwijzen die in opdracht van, of namens de gemeente het werkgeversschap voor de dienstverbanden, bedoeld in het eerste lid, uitvoert.
4. Op het dienstverband, bedoeld in het eerste lid, is een bijzondere arbeidsvoorwaardenregeling van toepassing. Wanneer een organisatie wordt aangewezen

om in opdracht van de gemeente het werkgeversschap uit te voeren, worden in ieder geval schriftelijke afspraken gemaakt over de van toepassing zijnde rechtspositie.

5. Indien de detachingsbaan is gericht op participatie, wordt in overleg met de werknemer en de werkgever eenmaal per jaar bezien of voor de betreffende werknemer toch mogelijkheden zijn voor arbeidsinschakeling.

Artikel 12 Loonkostensubsidies en premies

1. Het college kan subsidie verstrekken aan de werkgever die met de belanghebbende een arbeidsovereenkomst sluit gericht op arbeidsinschakeling of participatie.
2. Indien de arbeidsovereenkomst is gericht op arbeidsinschakeling, kan het college aan de werkgever een premie verstrekken.
3. Indien de loonkostensubsidie is verstrekt met als doelstelling participatie, wordt in overleg met de werknemer en de werkgever eenmaal per jaar bezien of voor de betreffende werknemer toch mogelijkheden zijn voor arbeidsinschakeling.

Artikel 13 Werkgeversarrangement

1. Het college kan met een werkgever een overeenkomst sluiten over een pakket voorzieningen gericht op re-integratie ten behoeve van de arbeidsinschakeling van een of meer belanghebbenden. Dit pakket kan bestaan uit verschillende voorzieningen zoals in de verordening en de uitvoeringsbesluiten zijn vastgelegd.
2. Het college kan in de overeenkomst afwijken van hetgeen in de verordening of de uitvoeringsbesluiten is bepaald, voor zover dit de arbeidsinschakeling van een of meer belanghebbenden bevordert.
3. Het college kan aan een werkgever die met een belanghebbende een arbeidsovereenkomst sluit van ten minste zes maanden een no risk verzekering aanbieden.

Artikel 14 Vrijwilligerswerk

1. Het college kan ten behoeve van de uitkeringsgerechtigde die naar het oordeel van het college langdurig zal zijn aangewezen op een uitkering, vrijwilligerswerk aanbieden of het uitvoeren van vrijwilligerswerk toestaan.
2. Vrijwilligerswerk heeft als doel dat deelnemers maatschappelijk actief worden of blijven.

Artikel 15 Scholing

1. Het college kan scholing aanbieden gericht op arbeidsinschakeling.
2. Het college kan bij uitvoeringsbesluit regels stellen ten aanzien van de noodzakelijkheid van de scholing, de duur en de maximale kosten.

Artikel 16 Persoonsgebonden re-integratiebudget

1. Het college kan een subsidie verstrekken in de vorm van een op arbeidsinschakeling gericht persoonsgebonden re-integratiebudget.
2. Onder een persoonsgebonden re-integratiebudget wordt verstaan een subsidie voor noodzakelijke kosten in verband met activiteiten die gericht zijn op arbeidsinschakeling.

Artikel 17 Schuldhulpverlening

1. Schuldhulpverlening kan worden aangeboden als schulden naar het oordeel van het college een belemmering kunnen vormen voor de arbeidsinschakeling van de belanghebbende en de belanghebbende ook overigens voldoet aan de voorwaarden die door het college voor schuldhulpverlening worden gesteld.

2. Schuldhulpverlening kan tevens worden aangeboden als zelfstandige voorziening wanneer schulden voor de belanghebbende een belemmering vormen voor de inzet van andere re-integratievoorzieningen.
3. Indien de schulden van een uitkeringsgerechtigde naar het oordeel van het college zijn arbeidsinschakeling belemmeren, is de uitkeringsgerechtigde verplicht mee te werken aan door het college aangeboden schuldhulpverlening.

Artikel 18 nazorg

1. Het college kan aan werkgevers bij wie belanghebbende in dienst treedt voor het verrichten van algemeen geaccepteerde arbeid, niet zijnde een voorziening als bedoeld in de artikelen 11, 12 en 13 voorzieningen bieden gericht op nazorg.

Paragraaf 4 Premies en vergoedingen

Artikel 19 Inkomstenvrijlating

1. Voor de uitkeringsgerechtigde die arbeid in deeltijd heeft of aanvaardt, waarmee een inkomen wordt verworven dat minder bedraagt dan de voor de uitkeringsgerechtigde van toepassing zijnde norm, vindt vrijlating van inkomsten uit arbeid plaats zoals bedoeld in artikel 31, tweede lid, onderdeel o van de wet waarbij het percentage wordt bepaald op 25 procent en het maximumbedrag wordt bepaald op het in de wet genoemde maximum.
2. De uitkeringsgerechtigde heeft het recht om de vrijlating op een later moment in te laten gaan dan het eerste moment waarop inkomsten zijn verdiend. De uitkeringsgerechtigde dient hiervan de gemeente bij de eerste opgave van de inkomsten schriftelijk op de hoogte te stellen.
3. Een uitkeringsgerechtigde kan eerst pas opnieuw aanspraak maken op de vrijlatingsfaciliteit indien er gedurende twaalf maanden geen recht is geweest op algemene bijstand.

Artikel 20 Uitstroompremie gesubsidieerde werknemer

1. De gesubsidieerde werknemer met een dienstbetrekking voor onbepaalde tijd heeft recht op een uitstroompremie wanneer hij algemeen geaccepteerde arbeid aanvaardt bij een andere werkgever dan de huidige, niet zijnde arbeid waarbij sprake is van een voorziening of tegenprestatie. De inkomsten uit arbeid dienen zodanig te zijn dat geen beroep wordt gedaan op een uitkering op grond van de wet, de IOAW, de IOAZ, de Werkloosheidswet of wachtgeldregelingen.
2. De hoogte van de premie bedraagt € 1.200,- en wordt eenmalig toegekend aan diegene die aantoonbaar reguliere arbeid gaat verrichten hetzij in loondienst, hetzij als zelfstandige.
3. De gesubsidieerde werknemer, wiens dienstbetrekking is omgezet in een reguliere arbeidsovereenkomst in het kader van de beleidsregels Stimulering regulier maken gesubsidieerde Maatschappelijke en Re-integratiebanen, komt niet in aanmerking voor een premie als bedoeld in het eerste lid.

Artikel 21 Stimuleringspremie werkgever

1. Het college kan een premie verstrekken aan een werkgever die met een uitkeringsgerechtigde of een gesubsidieerde werknemer een arbeidsovereenkomst sluit waarbij geen sprake is van een voorziening.
2. Het college kan een premie verstrekken aan een werkgever die substantieel bijdraagt aan de arbeidsinschakeling van een gesubsidieerde werknemer die bij hem werkzaamheden verricht.
3. Bij uitvoeringsbesluit stelt het college regels ten aanzien van de hoogte van de premie en de voorwaarden waaronder deze wordt verstrekt.

Artikel 22 Deeltijdpremie alleenstaande ouder

Vervallen

Artikel 23 Premies participatieplaats

1. De uitkeringsgerechtigde die met behoud van uitkering werkzaamheden als bedoeld in artikel 9 verricht, komt telkens na zes maanden in aanmerking voor een premie van € 600,--, indien hij naar het oordeel van het college in die zes maanden voldoende heeft meegewerkt aan het vergroten van zijn kans op inschakeling in het arbeidsproces.
2. De participatieplaats wordt door het college aangeboden dan wel het college verleent vooraf goedkeuring aan de participatieplaats die voor een premie als bedoeld in het eerste lid in aanmerking komt.

Artikel 24 Premie doorstroom naar gesubsidieerd werk

Vervallen

Artikel 25 Premie seniorenbaan

1. De werknemer van 57,5 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar die een door het college aangeboden dienstverband als bedoeld in artikel 11 eerste lid is aangegaan, heeft recht op een activeringspremie, indien de werknemer ten minste 24 uur per week, arbeid gaat verrichten.
2. De hoogte van de activeringspremie wordt bepaald door het aantal maanden dat in het betreffende kalenderjaar het dienstverband voortduurt vermenigvuldigd met een bedrag van € 50,--. De premie wordt in de maand december in een keer uitbetaald.

Artikel 26 Overige vergoedingen

1. De belanghebbende kan in aanmerking komen voor vergoeding van kosten die naar het oordeel van het college noodzakelijk zijn in het kader van de voorziening waarvan de belanghebbende gebruik maakt.
2. Aan uitkeringsgerechtigden, van wie het college heeft vastgesteld dat een inschakeling in de arbeid voorsnog niet tot de mogelijkheden behoort en die naar het oordeel van het college is aangewezen op alternatieve maatschappelijke activiteiten, waaronder vrijwilligerswerk zoals genoemd in artikel 14, kan een onkostenvergoeding worden verstrekt.
3. De uitkeringsgerechtigde komt in aanmerking voor deze vergoeding wanneer deze deelneemt aan activiteiten die naar het oordeel van het college bijdragen aan maatschappelijke participatie en de activiteiten minimaal gemiddeld vijf uren per week in beslag nemen, berekend over de periode van een maand.

4. De hoogte van de vergoeding bedraagt per maand 1/12 deel van de vrijgestelde kostenvergoeding op jaarbasis, zoals die is omschreven in de eerste zin van artikel 7 onder h Regeling WWB.
5. Indien door de vrijwilligersorganisatie een onkostenvergoeding wordt verstrekt, wordt deze in mindering gebracht op de in dit artikel bedoelde kostenvergoeding.

Paragraaf 4a Regelingen in verband met de wijzigingen in de WWB en intrekking van de WIJ per 1 januari 2012.

Artikel 26a Wijziging betekenis begrippen

1. Waar in deze verordening de begrippen ‘alleenstaande’, ‘alleenstaande ouder’ en ‘gezin’ worden gebruikt, hebben deze vanaf 1 januari 2012 dezelfde betekenis als in artikel 4 van de wet.
2. Waar in deze verordening wordt gesproken van ‘gehuwde(n)’ of ‘gehuwdennorm’ hebben deze begrippen vanaf 1 januari 2012 dezelfde betekenis als ‘gezin’, bedoeld in artikel 4, respectievelijk ‘gezinsnorm’, bedoeld in artikel 21, eerste lid, van de wet.

Artikel 26b Afwijkende bepalingen voor jongeren

In afwijking van hetgeen in deze verordening is bepaald, kunnen de volgende voorzieningen bedoeld in artikel 9, eerste lid, onderdeel b van de wet niet worden ingezet voor de arbeidsinschakeling van belanghebbenden jonger dan 27 jaar:

- a. onbeloonde additionele arbeid als bedoeld in artikel 10a van de wet;
- b. de voorzieningen bedoeld in artikel 31, vijfde lid van de wet.

Paragraaf 5: Bijzondere bepalingen

Artikel 27 Inburgering

1. De voorzieningen, genoemd in deze verordening, kunnen onderdeel uitmaken van een inburgeringsprogramma, waaraan de belanghebbende op grond van de Wet inburgering verplicht dient deel te nemen.
2. Activiteiten uit het inburgeringsprogramma kunnen onderdeel uitmaken van voorzieningen, zoals genoemd in artikel 7 van de wet.

Artikel 28 Hardheidsclausule

Het college kan in bijzondere gevallen ten gunste van de belanghebbende afwijken van de bepalingen in deze verordening, indien toepassing van de verordening tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.

Artikel 29 Voorzieningen voor kunstenaars

1. Het college kan op verzoek van een kunstenaar als bedoeld in artikel 1 van de Wet werk en inkomen kunstenaars, die woonachtig is in de gemeente Groningen, een voorziening aanbieden gericht op het bevorderen van de arbeidsinschakeling in het kader van de uitoefening van een gemengde beroepspraktijk van de kunstenaar.
2. De kunstenaar kan aanspraak maken op een voorziening indien deze naar het oordeel van het college noodzakelijk is voor het realiseren van een gemengde beroepspraktijk waarmee hij in de noodzakelijke kosten van het bestaan kan voorzien.
3. Indien de kunstenaar een beroep doet op een voorziening, is hij gehouden aan de voorwaarden of verplichtingen als bedoeld in artikel 7.

4. Indien de kunstenaar die een beroep doet op een voorziening, hiervan niet of in onvoldoende mate gebruik maakt, dan wel een of meerdere aan deze voorziening verbonden verplichtingen niet nakomt, kan het college de uitkering ingevolge de Wet werk en inkomen kunstenaars verlagen op grond van artikel 22 van de Wet werk en inkomen kunstenaars.

Artikel 30 Wet participatiebudget

In verband met de inwerkingtreding van de Wet participatiebudget met ingang van 1 januari 2009, worden de participatievoorzieningen die door het college met ingang van deze datum aan de personen zoals genoemd in artikel 1 Wet participatiebudget zijn aangeboden, in aanmerking genomen als voorzieningen gericht op participatie in welke kosten wordt voorzien door het participatiebudget ingevolge de bepaling in artikel 2, eerste lid, Wet participatiebudget.

Artikel 31 Citeertitel

Deze verordening kan worden aangehaald als “Re-integratieverordening Wet werk en bijstand”.

Artikel 32 Inwerkingtreding

1. Deze verordening treedt in werking op 1 juli 2010.
2. Met ingang van 1 juli 2010 vervalt: de Re-integratieverordening Wet werk en bijstand, door de raad vastgesteld bij besluit van 29 september 2004, besluitnummer 12, in werking getreden op 1 januari 2005, opgenomen in het Gemeenteblad 2009-44.

Vastgesteld bij raadsbesluit van 26 mei 2010, nr. 7c.

Datum bekendmaking: 10 juni 2009.

Datum inwerkingtreding: 1 juli 2010.

Gemeenteblad 2010-46.

Gedaan te Groningen in de openbare raadsvergadering van

De griffier,

De voorzitter,

drs. A.G.M (Toon) Dashorst.

dr. J.P. (Peter) Rehwinkel.

Toelichting algemeen

Volgens de WWB krijgt het college de opdracht voor de re-integratie van bijstandsgerechtigden, nuggers en Anw-ers. De WWB draagt aan de gemeenteraad op om een verordening vast te stellen waarin het beleid van de gemeente ten aanzien van haar re-integratietaak wordt neergelegd. Tevens wordt hierin de aanspraak van burgers op ondersteuning bij re-integratie geregeld.

Staatssteun

De Europese regelgeving over staatssteun kan een beperking van de mogelijkheden voor het gemeentelijke re-integratiebeleid (en het beleid m.b.t. het werkleeraanbod) opleveren. Van belang is dat per 1 januari 2009 de Europese vrijstellingsverordening werkgelegenheidssteun (nr. 2204/2002) is komen te vervallen en vervangen door de Algemene groepsvrijstellingsverordening (nr. 800/2008). Daarnaast is de de-minimisverordening (Verordening (EG) nr. 69/2001) van toepassingsteun. De vraag die dan opkomt, is of bij het toekennen van subsidies (bijv. in de vorm van loonkostensubsidies of detachingsbanen) sprake is van staatssteun. In dat geval is de gemeente namelijk gehouden om die activiteiten te melden bij de Europese commissie en gelden er allerlei voorwaarden en (informatie)verplichtingen.

In de eerste plaats geldt dat subsidies/steun aan organisaties die geen economische activiteiten verrichten (bijv. bepaalde welzijnsinstellingen), geen staatssteun in de zin van Europese regelgeving betreffen.

In de tweede plaats zijn subsidies met een **generiek** karakter niet aan te merken als staatssteun. Generiek wil zeggen, dat *niet op voorhand* bepaalde bedrijven of groepen van bedrijven of sectoren expliciet in de verordening worden uitgesloten van subsidiëring. De redactie van de artikelen uit de modelverordening (versie 16-06-2004) die gaan over detachingsbanen en loonkostensubsidies is zodanig, dat sprake is van een generieke regeling. De gemeente Groningen baseert zich in principe nog steeds op deze modelverordening.

Mede gelet op de stand van zaken in de jurisprudentie op dit punt, kan worden aangenomen dat de Re-integratieverordening Wet werk en bijstand in principe slechts generieke regelingen bevat op het gebied van re-integratiesubsidies aan organisaties.

Mocht onverhoopt in een enkel geval toch sprake zijn van een niet-generieke subsidie, dan zal de gemeente ervoor kiezen de groepsvrijstellingsverordening dan wel de de-minimisverordening toe te passen. Volgens de Handreiking Wet investeren in jongeren van Stimulansz, opgesteld in opdracht van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (juni 2009), is dan evenmin een aanmelding noodzakelijk, mits men uiteraard aan de gestelde voorwaarden voldoet.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1 Begripsomschrijvingen

Hierbij wordt zoveel mogelijk aangesloten bij de begripsbepalingen uit de Wet werk en bijstand.

Artikel 2 Opdracht college

In het eerste lid is de opdracht aan het college vormgegeven analoog aan artikel 7 van de WWB.

In de WWB is in artikel 10, derde lid aangegeven dat de aanspraak op voorzieningen alleen geldt voor die personen die ook daadwerkelijk inwoners van de gemeente zijn, door middel van een verwijzing naar artikel 40, eerste lid van de wet.

Het tweede lid is de vertaling van de opdracht uit de WWB dat de gemeente evenwichtige aandacht aan de diverse doelgroepen moet besteden. In het beleidsplan en de uitvoeringsbesluiten komt vervolgens tot uiting hoe dit punt uitgewerkt wordt.

Het derde lid geeft het college de specifieke opdracht een zodanig aanbod van voorzieningen te realiseren, dat zoveel mogelijk personen ondersteund kunnen worden.

In het vierde lid staat aangegeven dat het college flankerende voorzieningen kan treffen. Om het re-integratieproces van de belanghebbende te bevorderen, zijn soms extra voorzieningen noodzakelijk. Dat zijn de zogeheten flankerende voorzieningen gericht op het wegnemen van belemmeringen, zodat men kan deelnemen aan een traject.

De verordening bevat geen uitputtende opsomming van voorzieningen. Alle voorzieningen zijn opgenomen in de productenmap Re-integratie, Inburgering, Volwasseneducatie.

Artikel 3 Programmabegroting

Niet alle regels met betrekking tot het ondersteunen bij arbeidsinschakeling en het aanbieden van voorzieningen staan in de verordening vermeld. Onderdelen van het re-integratiebeleid worden in de programmabegroting opgenomen. Er kan ook gebruik worden gemaakt van aparte beleidsplannen en uitvoeringsbesluiten. In de programmabegroting worden de beleidsprioriteiten aangegeven alsmede de hoogte en wijze van financiering.

Artikel 4 Aanspraak op ondersteuning

Lid 1. Deze bepaling komt overeen met artikel 7, eerste lid, sub a van de WWB. Dit is de grondslag voor het uitoefenen van de re-integratetaak en wordt daarom hier herhaald. Om aanspraak te kunnen maken op een voorziening, dient eerst vastgesteld te worden of een voorziening voor belanghebbende noodzakelijk is. Het college bepaalt of dit het geval is. De criteria die daarbij gehanteerd worden, staan beschreven in het tweede lid.

In het derde lid wordt de koppeling gelegd tussen de algemene aanspraak van de cliënt en de criteria die gehanteerd worden bij het aanbieden van voorzieningen. Hierbij wordt verwezen naar de documenten waar deze criteria geformuleerd zijn.

Waar belanghebbenden gebruik maken van voorzieningen hebben zij een aantal rechten, die wij hebben beschreven in de kaderstellende nota's. Zo hebben zij er recht op dat bij de aangeboden voorziening rekening wordt gehouden met de belastbaarheid en dat de aangeboden voorziening hen daadwerkelijk voorbereidt op reguliere arbeid.

Artikel 5 Ontheffingen arbeidsverplichtingen

In dit artikel wordt invulling gegeven aan de mogelijkheid om aan belanghebbenden geheel of gedeeltelijk ontheffing te verlenen van de in artikel 9 van de wet aangegeven verplichtingen. Het gaat dan vooral om alleenstaande ouders die arbeid of voorziening en zorg niet kunnen combineren en belanghebbenden die ouder zijn dan 57,5 jaar en die een zeer grote afstand tot de arbeidsmarkt hebben.

Aan de alleenstaande ouder met een kind tot vijf jaar die een verzoek om ontheffing van de arbeidsverplichting indient, verleent het college op grond van artikel 9a van de wet volledige ontheffing van de verplichting om arbeid te verkrijgen en te aanvaarden. De gemeente acht het daarbij van groot belang dat die alleenstaande ouder in die periode zoveel mogelijk ondersteund wordt met scholing of opleiding, ook als die ouder al een startkwalificatie bezit. In het laatste geval kan het college bezien na overleg met de alleenstaande ouder of scholing of opleiding op een hoger niveau mogelijk is, waarbij maatwerk het uitgangspunt is. Op deze wijze wordt bevorderd dat de kans op arbeidsinschakeling maximaal is op het moment dat de ontheffing is afgelopen.

Artikel 6 Budget- en subsidieplafonds

De gemeentelijke middelen voor re-integratie zijn beperkt. Om financiële risico's te beheersen kan het college een verdeling maken van de middelen over de verschillende voorzieningen, bijvoorbeeld in de programmabegroting of het beleidsplan. Het uitgeput zijn van begrotingsposten kan echter geen reden zijn om aanvragen voor een voorziening te weigeren. Ook de memorie van toelichting bij de WWB stelt dat het ontbreken van financiële middelen alleen geen reden kan zijn voor de afwijzing van een aanvraag. Wel is het mogelijk om per voorziening een plafond in te bouwen.

Hiermee kunnen financiële risico's worden voorkomen en behoudt het college de mogelijkheid om bij het bereiken van het plafond naar alternatieven te zoeken.

Bij dit artikel wordt uitgegaan van de bevoegdheid van het college om plafonds in te stellen. Een mogelijkheid is dat bij de vaststelling van de plafonds wordt verwezen naar de bedragen die in het beleidsplan of in de begroting voor de verschillende voorzieningen worden gereserveerd.

Een budgetplafond geldt voor de uitgaven die het college doet in het kader van voorzieningen. Een subsidieplafond geldt voor voorzieningen die subsidies inhouden. Een subsidieplafond moet wel bekendgemaakt worden vóór de periode waarvoor deze geldt (art. 4:27 lid 1 Awb). Hiermee kunnen we bijvoorbeeld het aantal loonkostensubsidies in aantal beperken.

Artikel 7 Algemene bepalingen over voorzieningen

In de lijn van het systeem van deze verordening strekt dit artikel ertoe enkele zaken te regelen die te maken hebben met alle voorzieningen, ook die voorzieningen die niet met name in de verordening zijn opgenomen.

Het eerste lid regelt dat er bij de inzet van voorzieningen met een werkcomponent geen verdringing plaatsvindt, of dat de concurrentieverhoudingen niet nadelig worden beïnvloed. Bij de wijze waarop wordt vastgesteld of er al dan niet sprake is van verdringing, zal het college de werkwijze volgen die bij de voormalige vormen van gesubsidieerde arbeid gebruikelijk was. Dat betekent dat een werkgever dient te verklaren dat de ondernemingsraad (of andere vorm van personeelsvertegenwoordiging) akkoord is met de plaatsing en dat er niet recentelijk ontslag van een medewerker met een zelfde soort functie op economische gronden heeft plaatsgehad. Met het UWV Werkbedrijf is afgesproken dat zij (steekproefsgewijs) deze toets op recent ontslag zal uitvoeren.

Het tweede en derde lid geven aan dat het college een voorziening kan beëindigen en in welke gevallen zij dat kan doen. Onder beëindigen wordt hierbij ook verstaan het stopzetten van de subsidie aan een werkgever of het opzeggen van de arbeidsovereenkomst bij een

detachingsbaan. Bij deze laatste wijze van beëindigen dienen vanzelfsprekend de toepasselijke bepalingen uit het arbeidsrecht en de eventueel aanwezige rechtspositieregeling in acht te worden genomen. Met dit artikel wordt tevens beoogd dat het college niet opnieuw een voorziening aanbiedt aan personen die gedurende een bepaalde - nader vast te stellen periode - gebruik van één of meerdere voorzieningen hebben gemaakt.

Het vierde lid geeft het college de bevoegdheid om aan een voorziening nadere verplichtingen te verbinden. Dit heeft met name tot doel om bij subsidieverstreking de uitvoering zoveel mogelijk aan het college over te laten. De verplichtingen kunnen van diverse aard zijn. Zo kan bepaald worden dat een klant gedurende de deelname aan de voorziening op gezette tijden met de consulent de voortgang bespreekt.

De bepaling over het vaststellen van een eigen bijdrage heeft betrekking op de doelgroep Nuggers. Immers, van deze groep is het niet vanzelfsprekend dat zij op een laag inkomensniveau zitten. Het vragen van een eigen bijdrage, eventueel gerelateerd aan de hoogte van het inkomen, kan dan op zijn plaats zijn. Vooralsnog kiezen wij hier overigens niet voor, gezien de ervaring dat op dit moment het grootste deel van de Nuggers wel op een laag inkomensniveau zit. De hoogte van het inkomen zullen wij monitoren.

Artikel 8 Werkstages

Werkstages zijn een betrekkelijk nieuw instrument voor gemeenten om langdurig werklozen te re-integreren. Voor de term werkstage is gekozen om te benadrukken dat het gaat om een soort scholingsinstrument: niet de arbeid zelf, maar het leren werken staat centraal.

Het eerste lid van artikel 8 geeft de algemene bepaling voor het aanbieden van een werkstage.

Het tweede lid geeft nog eens specifiek aan wat het doel is van de werkstage, om het verschil met een normale arbeidsverhouding aan te geven.

In de eerste plaats kan het gaan om het kwalificeren voor de arbeidsmarkt. Het gaat dan om werkplekken die bedoeld zijn om mensen kennis en vaardigheden op te laten doen om ze voor te bereiden op een plek op de arbeidsmarkt.

Deze werkplekken maken altijd onderdeel uit van een re-integratietraject dat gericht is op uitstroom naar regulier werk. In de tweede plaats kan het gaan om het opdoen van werkervaring direct voorafgaand aan een reguliere baan.

Het derde lid geeft de maximale duur van de werkstage aan. In beginsel gaat het daarbij om een periode van zes maanden. Dit is bedoeld om ervoor te zorgen dat de re-integratieactiviteiten gericht blijven op de inschakeling in de arbeid en dat wordt voorkomen dat er vormen van productieve arbeid ontstaan. In sommige gevallen kan een verlenging van deze periode noodzakelijk zijn om de kans op werk te vergroten. Bij een verlenging wordt uitdrukkelijk getoetst of deze noodzakelijk is om kennis en vaardigheden gericht op arbeidsinschakeling van de belanghebbende te vergroten.

In het vierde lid wordt bepaald dat er sprake moet zijn van een vorm van begeleiding. Hiermee wordt nog eens onderstreept dat het bij een werkstage niet gaat om een reguliere arbeidsverhouding.

Artikel 9 Participatieplaats

Dit artikel verwijst naar artikel 10a van de wet waarin een kader voor participatieplaatsen is geschapen, waarbij het mogelijk is deze voor langere tijd te laten voortduren.

Participatieplaatsen zijn alleen bedoeld voor bijstandsgerechtigden, die vooralsnog niet

bemiddelbaar zijn op de arbeidsmarkt omdat ze een grote afstand tot die arbeidsmarkt hebben ten gevolge van persoonlijke belemmeringen.

De werkzaamheden in een participatieplaats moeten aan twee voorwaarden voldoen, namelijk (1) dat de werkzaamheden in het kader van de re-integratie van betrokkene worden verricht en (2) dat het om additionele werkzaamheden gaat. Additioneel houdt in dat het een speciaal gecreëerde functie betreft of een reeds bestaande functie, mits "bovenformatief" die een uitkeringsgerechtigde alleen met speciale begeleiding kan verrichten. Het kan dus zowel een functie in het publieke als private domein zijn. Een participatieplaats is een opstap naar regulier werk, geen gewoon werk.

Het verschil met de werkstage van artikel 8 is dat, hoewel het uiteindelijke doel het verkrijgen van regulier werk is, de inzet van participatieplaatsen doorgroei van belanghebbende naar een volgende trede op de re-integratieladder beoogt. Op de volgende trede zal het accent dan meer liggen op arbeidsactivering (bijv. leerwerktrajecten, scholing, taalcursussen) of arbeidstoeleiding (bijv. bemiddeling, sollicitatiecursus) en uiteindelijk reguliere arbeid. De participatieplaatsen dienen perspectief te bieden aan uitkeringsgerechtigden die nog niet bemiddelbaar zijn voor regulier werk.

Het tweede lid geeft aan dat het onbeloonde werkzaamheden betreft die met behoud van uitkering worden verricht.

Het derde lid geeft de maximale uitkeringsduur aan: 24 maanden.

Het vierde lid geeft aan dat begeleiding plaatsvindt. Begeleiding is een belangrijk aspect van de participatieplaats. Het is logisch dat de gemeente regelmatig kijkt naar het functioneren van belanghebbende en beziet of de betreffende participatieplaats nog steeds de juiste weg naar werk is. Daarnaast is het belangrijk dat er goede begeleiding plaatsvindt bij het uitvoeren van de werkzaamheden. Dit is de verantwoordelijkheid van de partij bij welke belanghebbende de werkzaamheden verricht.

Het vijfde lid is een uitwerking van artikel 8, eerste lid, aanhef en onderdeel f en artikel 10a, vijfde lid van de wet. Wanneer een uitkeringsgerechtigde niet over een startkwalificatie beschikt, dient de gemeente nadat belanghebbende zes maanden werkzaamheden op een participatieplaats heeft verricht, scholing aan te bieden die de toegang tot de arbeidsmarkt bevordert, tenzij een dergelijke scholing of opleiding de krachten en bekwaamheden van de belanghebbende te boven gaat.

Artikel 10 Participatie plaatsbijdrage

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp Wet stimulering arbeidsparticipatie wordt aangegeven, dat de regering er vanuit gaat dat degene voor wie de werkzaamheden in het kader van de participatieplaats worden verricht na het eerste jaar een vergoeding betaalt aan het college.

Immers het college heeft dan beoordeeld dat belanghebbende vooruitgang heeft laten zien en het is niet meer dan vanzelfsprekend dat de derde - die daarvan profijt heeft - een financiële bijdrage daarvoor levert (Tweede Kamer, vergaderjaar 2008-2009, 31577, nr. 6, p. 29). Artikel 10 is een uitwerking van dit uitgangspunt. Er kan een bijdrage in de toegekende premie als bedoeld in artikel 18a worden verlangd. Wanneer de opdrachtgever op andere wijze een bijdrage heeft geleverd, bijvoorbeeld door financiering van de (bedrijfs)scholing of levert een flinke investering in de vorm van begeleiding, hoeft geen bijdrage in de premie te worden betaald.

Artikel 11 Detacheringsbanen

De WWB houdt de mogelijkheid open om evenals in de WIW gebruikelijk was, personen een dienstverband aan te bieden om op detacheringsbasis werkervaring op te doen.

Het eerste lid biedt het mogelijk tot het aangaan van het dienstverband.

In het tweede lid wordt bepaald dat het gaat om detachering. Daarbij worden op twee vlakken afspraken gemaakt. Ten eerste tussen het inlenende bedrijf en de werkgever. Hierin worden zaken geregeld als de verhouding tot de werkgever, de hoogte van de inleenvergoeding en de wijze waarop de begeleiding wordt vormgegeven. In de overeenkomst tussen werknemer en inlener worden afspraken gemaakt over werktijden, verlof, de inhoud van het werk, etc.

In het derde lid wordt aangegeven, dat de gemeente zelf als werkgever op kan treden, maar dit ook over kan laten aan een derde (bijvoorbeeld een re-integratiebedrijf).

Voor het vierde lid wordt verwezen naar de toelichting bij het artikel over werkstages.

De WWB geeft aan dat gesubsidieerde arbeid geen einddoel meer kan zijn. Toch heeft Groningen ervoor gekozen om personen, waarvoor dat nodig blijkt te zijn, een langduriger vorm van gesubsidieerde arbeid aan te bieden.

Daarvoor is in het eerste lid de mogelijkheid opgenomen om een dienstverband aan te bieden dat specifiek gericht is op participatie.

Artikel 12 Loonkostensubsidies en premies

Het eerste lid geeft de basis voor de loonkostensubsidie, waarbij expliciet wordt aangegeven, dat het gaat om een voorziening voor arbeidsinschakeling of participatie.

Deze loonkostensubsidie kan primair bedoeld zijn als een participatie-instrument dat meerdere jaren in beslag kan nemen. Maar dat betekent niet dat de bemoeienis van de gemeente op hoeft te houden na het plaatsen van de werknemer. Daarom is in het derde lid de bepaling opgenomen dat in dat geval minimaal eens per jaar in overleg met de werknemer én de werkgever wordt bezien of er niet toch mogelijkheden tot uitstroom aanwezig zijn.

Voor het tweede lid wordt verwezen naar de toelichting bij het artikel over werkstages.

Artikel 13 Werkgeversarrangement

De gemeente werkt met de UWV aan een gezamenlijke benadering van werkgevers met het doel afspraken te maken over het inzetten van werkzoekenden bij het vervullen van vacatures. Omdat in veel gevallen een perfecte match nog niet tot stand kan worden gebracht zullen arrangementen met werkgevers (moeten) worden afgesloten. Deze arrangementen kunnen bijvoorbeeld inhouden dat aan bijstandsgerechtigden een vorm van scholing wordt aangeboden of extra begeleiding in de eerste periode of dat de kosten en risico's voor een werkgever

gedurende een bepaalde periode worden beperkt. Ook leerwerkconstructies maken hier onderdeel van uit. Dit is in het eerste lid geregeld.

In het tweede lid wordt de mogelijkheid geboden maatwerkafspraken met werkgevers te maken doordat in bijzondere gevallen kan worden afgeweken van hetgeen over premies, subsidies etc. in de verordening en de uitvoeringsbesluiten geregeld is.

Het derde lid biedt de mogelijkheid om een zogenoemde no risk verzekering aan te bieden. Deze verzekering dekt het risico van doorbetaling van loon bij ziekte van werknemers.

Artikel 14 Vrijwilligerswerk

Daar waar duidelijk is geworden dat activiteiten gericht op de inschakeling in de arbeid (vooralsnog) geen succes zullen hebben, wordt de belanghebbende gestimuleerd en in de gelegenheid gesteld om vrijwilligerswerk te gaan verrichten. Daar waar mensen zelf in staat zijn om zinvolle activiteiten te zoeken, zal het college kunnen volstaan om hieraan toestemming te verlenen. Daar waar mensen ondersteund moeten worden bij het zoeken naar zinvolle activiteiten, zal het college stappen nemen om zoveel mogelijk van dergelijke activiteiten te creëren en/of toegankelijk te maken. Doel van het vrijwilligerswerk is dat mensen zoveel mogelijk maatschappelijk actief moeten worden of blijven.

Artikel 15 Scholing

Scholing is bij uitstek een maatwerkinstrument, waarbij het moeilijk is vooraf algemene richtlijnen te geven die in de verordening moeten worden opgenomen. Daarom is dit artikel alleen nodig indien de gemeente op het niveau van de verordening een aantal randvoorwaarden wil formuleren, zoals die genoemd zijn in het tweede lid.

Het college kan alleen scholing aanbieden indien er geen voorliggende voorzieningen bestaat op grond van andere wetten en /of regelgeving.

Artikel 16 Persoonsgebonden re-integratiebudget

Als gemeente kunnen we ervoor kiezen om onze klanten een persoonsgebonden re-integratiebudget te verstrekken. De belanghebbende krijgt daarbij zelf de mogelijkheid om onder voorwaarden een re-integratiebedrijf te kiezen.

Artikel 17 Schuldhulpverlening

Schulden kunnen een grote belemmering vormen voor arbeidsinschakeling. Daarom kan schuldhulpverlening ook als voorziening worden aangeboden. De uitkeringsgerechtigde kan worden verplicht tot het meewerken aan deze vorm van hulpverlening.

Uit de praktijk is gebleken dat er behoefte bestaat om schuldhulpverlening ook als zelfstandig re-integratie-instrument in te zetten. Het proberen rond te komen met schulden neemt belanghebbenden vaak dermate in beslag dat ze geen tijd en/of aandacht hebben voor deelname aan een regulier re-integratietraject. Bovendien motiveert het hebben van schulden niet tot het aangaan van een dienstverband omdat schuldeisers meteen het salaris afromen. Aangezien werkgevers vaak huiverig zijn om werknemers met (niet-gesaneerde) schulden in dienst te nemen, kan schuldhulpverlening ook voor op zichzelf bemiddelbare belanghebbenden met schulden een noodzakelijk traject zijn.

Artikel 18 Nazorg

Mede gezien de beperkte budgetten is het belangrijk ervoor te zorgen dat belanghebbenden na uitstroom niet na een korte periode terugvallen in de uitkering. De gemeente kan ertoe besluiten

veel aandacht te besteden aan nazorg, met als doel een werkelijk duurzame plaatsing te realiseren. Bij dit artikel is ervan uitgegaan dat nazorg geboden kan worden ná acceptatie van algemeen geaccepteerde arbeid, dus niet bij gesubsidieerde arbeid. Bij gesubsidieerde arbeid maakt begeleiding en advisering normaalgesproken al onderdeel uit van het traject.

Artikel 19 Inkomstenvrijlating

Inkomsten moeten op het moment dat deze verordening in werking treedt opgegeven worden op de maandelijkse verklaring. Mogelijk dat deze verplichting over enige tijd vervalt. Voor de maandelijkse verklaring komt dan een "Mutatieformulier" in de plaats. De inkomsten moeten dan worden opgegeven op door middel van dat formulier.

Op dit formulier kan door de uitkeringsgerechtigde dan ook het moment worden aangegeven waarop de vrijlating moet ingaan. In het toegevoegde derde lid is geregeld dat een persoon niet na een zeer korte tijd na afloop van de vrijlatingsfaciliteit weer gebruik kan maken van de vrijlating. Er bestaat opnieuw recht op de vrijlating als er gedurende een aaneengesloten periode van twaalf maanden geen beroep is gedaan op een bijstandsuitkering.

Artikel 20 Uitstroompremie gesubsidieerde werknemer

In het kader van de afbouw gesubsidieerde arbeid wordt een premie van € 1.200,-- beschikbaar gesteld voor de gesubsidieerde werknemer die bij een andere werkgever een reguliere baan vindt. Tot het afbouwscenario behoren de M banen, de R banen, de WWB dienstverbanden ex ID, de Arr.banen/Veiligheidszorg en de Ex-banenpoolers.

De inkomsten uit de reguliere baan of uit de onderneming waarin de zelfstandige werkzaam is moeten zodanig hoog zijn dat de werknemer geen beroep op een WWB-uitkering of een bijstandsregeling hoeft te doen.

In het kader van deze afbouw is ook een stimuleringsregeling voor werkgevers die hun gesubsidieerde werknemers een reguliere arbeidsovereenkomst bieden vastgesteld. In dat geval is een premie voor de betreffende werknemer niet mogelijk omdat de werkgever zich heeft ingespannen voor de reguliere arbeidsovereenkomst.

Artikel 21 Stimuleringspremie werkgever

Het eerste lid van dit artikel voorziet in de mogelijkheid een premie toe te kennen aan een werkgever die een reguliere arbeidsovereenkomst sluit met een (langdurig) werkloze of een werknemer die een gesubsidieerd dienstverband heeft. Dit kan zowel gaan om een loonkostensubsidie als om een detacheringbaan. Het tweede lid biedt de mogelijkheid om aan een werkgever een premie te verstrekken wanneer door zijn inspanningen de gesubsidieerde werknemer kan uitstromen naar een reguliere baan bij een andere werkgever of wanneer hij anderszins een substantiële bijdrage aan de inschakeling in de arbeid van de betreffende werknemer heeft geleverd. De hoogte van de premie en de voorwaarden waaronder deze premie wordt verstrekt worden in een uitvoeringsbesluit geregeld.

Artikel 22 Deeltijdpremie alleenstaande ouder Vervallen

Artikel 23 Premies participatieplaats

Wanneer een uitkeringsgerechtigde werkzaamheden in het kader van een participatieplaats verricht, komt hij iedere zes maanden in aanmerking voor een premie. Het betreft uitkeringsgerechtigden met een grote afstand tot de arbeidsmarkt die op termijn wel tot

arbeidsinschakeling in staat worden geacht (zie ook de toelichting bij artikel 9). Vanwege de afstand tot de arbeidsmarkt komen deze uitkeringsgerechtigden nog niet in aanmerking voor een traject dat is gericht op arbeidsactivering of arbeidstoeleiding. De afbakening van de doelgroep ten opzichte van vergoeding voor vrijwilligerswerk ligt in het feit dat alleen die vrijwilligers voor een vergoeding in aanmerking komen die zijn ontheven van de arbeidsplicht.

Op grond van artikel 8, tweede lid, aanhef en onder c, van de wet dient aandacht te worden besteed aan de hoogte van de premie in relatie tot de armoedeval.

De verhoging naar een standaardpremie van € 600,- is gezien de hoogte van de maximale premie niet zodanig van aard om aan te nemen dat hierdoor de armoedevaleffecten zullen toenemen.

De gemeente Groningen gaat bij stimuleringspremies in principe uit van € 63,67 per maand, in geval van participatieplaatsen betekent dit € 382,- telkens na zes maanden. De staatssecretaris geeft tijdens de behandeling van het wetsontwerp Wet stimulering arbeidsparticipatie zelf aan dat bij een dergelijke premie geen armoedevaleffecten zijn te verwachten (Tweede Kamer, Handelingen 2008-2009, 31577, nr. 21, p. 1700). Al in een eerder stadium van de behandeling van dit wetsontwerp had de regering voorgerekend dat bij toekennen van de maximale premie op grond van artikel 31, tweede lid, onderdeel j, van de WWB, wel een armoedeval optreedt voor gezinnen bij uitstroom naar een voltijdbaan met minimumloon, maar niet bij deelname aan een participatieplaats (Tweede Kamer, vergaderjaar 2008-2009, 31577, nr.6, p. 28 – 29).

Artikel 24 Premie doorstroom naar gesubsidieerd werk Vervallen

Artikel 25 Premie seniorenbaan

Sinds enige tijd kent de gemeente de participatievoorziening: seniorenbaan. Dit is een WWB-dienstverband dat de oudere bijstandsgerechtigde krijgt aangeboden als deze persoon een substantieel aantal arbeidsuren kan/gaat verrichten in de sfeer van maatschappelijk nuttige activiteiten. Dit in het kader van de in de samenleving gevoelde behoefte om de oudere werknemer langer aan het werk te houden dan wel te laten participeren in de samenleving. De senior heeft een dienstverband met de Stichting WeerWerk tot maximaal zijn 65e jaar en ontvangt het minimumloon. Aangezien het, ondanks de naar verwachting steeds toenemende krapte op de arbeidsmarkt, voor deze groep gesubsidieerde werknemers toch zeer moeilijk zal zijn om uit te stromen naar een reguliere baan (met de daaraan verbonden voordelen als loonsverhoging en carrièrekansen), wordt een activeringspremie van € 50,- per maand, uit te betalen aan het einde van het kalenderjaar op zijn plaats geacht.

Artikel 26 Overige vergoedingen

Het is denkbaar dat de gemeente, ter stimulering van de arbeidsinschakeling, besluit diverse kosten te vergoeden voor activiteiten die daaraan bijdragen. Dit is in het eerste lid geregeld. In het tweede lid is geregeld dat uitkeringsgerechtigden die geen arbeidsverplichting meer hebben en andersoortige (maatschappelijke) activiteiten gaan verrichten, een onkostenvergoeding kunnen krijgen ter hoogte van het bedrag dat in de wet staat aangegeven als maximaal vrij te laten forfaitaire onkostenvergoeding in het kader van vrijwilligerswerk.

Deze activiteiten moeten dan wel door het college zijn erkend als zijnde maatschappelijke activiteiten. Dit is geregeld in het derde lid.

Artikel 26a

Dit artikel regelt dat de begrippen ‘alleenstaande’, ‘alleenstaande ouder’ en ‘gezin’ per 1 januari 2012 in die verordening dezelfde betekenis hebben als in de gewijzigde WWB. Vervolgens is bepaald dat voor ‘gehuwden’ en ‘gehuwdennorm’ moet worden gelezen en ‘gezin’ resp. ‘gezinsnorm’, omdat onder het nieuwe regime niet meer de gehuwden maar het gezin de norm is waarmee gewerkt moet worden’.

Artikel 26b

Een aantal re-integratievoorzieningen of -instrumenten is van rechtswege niet van toepassing op jongeren tot 27 jaar. Dit zijn: inkomstenvrijlating, premies, vrijlating van onkostenvergoedingen voor vrijwilligerswerk en plaatsing in participatieplaatsen. Het niet mogen toekennen van bijvoorbeeld een inkomstenvrijlating of premie geldt ook voor alleenstaande ouders jonger dan 27 jaar. Deze beperkingen waren al opgenomen in de Verordening Werkleeraanbod WIJ. Deze beperking van het instrumentarium voor jongeren is voor de duidelijkheid opgenomen in dit artikel.

Artikel 27 Inburgering

Voorzieningen gericht op arbeidsinschakeling en voorzieningen in het kader van de inburgering zullen steeds vaker gezamenlijk en in samenhang worden aangeboden. Dat betekent dat - integratievoorzieningen, zoals die in deze verordening zijn beschreven, ook deel uit kunnen maken van een inburgeringsprogramma op grond van de Wet inburgering (WI). Omgekeerd geldt ook dat delen van het inburgeringsprogramma of het volledige inburgeringsprogramma onderdeel kunnen uitmaken van het re-integratietraject van belanghebbende. In dat geval zullen (ten aanzien van uitkeringsgerechtigden) de verplichtingen die verbonden zijn aan de WWB zich uitstrekken tot de activiteiten in het kader van de WI.

Artikel 28 Hardheidsclausule

Met dit artikel wordt het voor het college mogelijk om in geval van “kennelijke hardheid” af te wijken van de bepalingen uit deze verordening.

Artikel 29 Voorzieningen voor kunstenaars

In artikel 21, vierde lid van de Wet werk en inkomen kunstenaars (WWIK) is bepaald, dat de gemeenteraad bij verordening regels moet stellen met betrekking tot het aanbieden van voorzieningen aan kunstenaars die daar om verzoeken, gericht op het bevorderen van de arbeidsinschakeling in het kader van de uitoefening van een gemengde beroepspraktijk. Door het opnemen van artikel 25 in de verordening wordt hieraan voldaan. Dit artikel strekt ertoe dat kunstenaars in voorkomende gevallen een beroep kunnen doen op activerende middelen uit het werkdeel van het WWB-budget ter versterking van het niet-kunstgerelateerde deel van de gemengde beroepspraktijk. Een verzoek hiertoe moet de kunstenaar indienen bij het college van de gemeente waar de kunstenaar zijn woonplaats heeft (dus niet per definitie bij de centrumgemeente!).

Vaak zal een kunstenaar besluiten om een beroep te doen op deze middelen als duidelijk is geworden dat het ook op termijn niet mogelijk is om uitsluitend via inkomsten uit de aan kunst gerelateerde activiteiten in de kosten van het levensonderhoud te voorzien.

Indien het om de situatie gaat waarin de kunstenaar niet woonachtig is in de centrumgemeente, ligt het voor de hand dat het college van de woongemeente desgewenst advies vraagt aan de

centrumgemeente waar de kunstenaar uitkering ontvangt over de wenselijkheid van de toekenning van de gevraagde voorziening.

Anders dan in de WWB, waar een dergelijke voorziening verplichtend door het college wordt opgelegd, heeft de voorziening in het kader van de WWIK een vrijwillig karakter. De kunstenaar die een beroep doet op een voorziening is uiteraard (wel) verplicht om van een aangeboden voorziening daadwerkelijk gebruik te maken. Het is aan het college om te bepalen welk aanbod passend is. Hierbij geldt dat het moet gaan om de kortste weg naar duurzame arbeidsparticipatie (Tweede Kamer, vergaderjaar 2003-2004, 29 574, nr. 3).

De kunstenaar die een beroep doet op een voorziening dient zich te houden aan de in de overeenkomst of het besluit neergelegde bepalingen c.q. voorwaarden (artikel 5, derde lid). Verder zijn de algemene bepalingen van artikel 7 van toepassing. Maakt de kunstenaar niet of onvoldoende gebruik van de aangeboden voorziening of voldoet hij niet aan andere opgelegde verplichtingen dan is het op grond van artikel 22 van de WWIK mogelijk een maatregel op te leggen. Daarnaast kan worden overeengekomen dat de kunstenaar bij voortijdig afbreken - of niet voldoende nakomen - van het traject, de trajectkosten geheel of gedeeltelijk terugbetaalt.

Artikel 30 Wet participatiebudget

Voor zover nodig voorziet dit artikel in een instemming van de raad om de kosten voor een participatievoorziening in gevallen waarin deze voorziening het strikte kader voor een re-integratievoorziening als bedoeld in artikel 3, vierde lid, sub d, van de Wet participatiebudget te boven gaat, ten laste te brengen van het participatiebudget. Deze wet biedt aan het college de mogelijkheid om aan een ruimere doelgroep van personen participatievoorzieningen aan te bieden dan op grond van de WWB, de IOAW of de IOAZ. Zoals wel voor de re-integratievoorzieningen op grond van deze drie laatst genoemde wetten is voorgeschreven, geldt hier niet de voorwaarde dat deze participatievoorzieningen (inhoudelijk) bij verordening door de raad moeten worden vastgesteld. Overigens is de verwachting dat het college van deze nieuwe bevoegdheid op grond van de Wet participatiebudget slechts in bijzondere gevallen gebruik gaat maken.

Met betrekking tot het afgelopen kalenderjaar 2009 biedt deze bepaling (voor zover nodig) een grondslag om reeds gemaakte kosten die niet onder het beperktere begrip re-integratievoorziening maar wel onder het ruimere begrip participatievoorziening gekwalificeerd kunnen worden, ten laste te brengen van het participatiebudget. Over de besteding van daarmee gemoeide gelden zal het college aan de raad verantwoording moeten afleggen. In de regel zal ook vooraf in een beleidsplan of in een programma in de programmabegroting inhoudelijke instemming van de raad worden gevraagd.

Artikel 31 Citeertitel

Behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 32 Inwerkingtreding

Onder intrekking van de 'oude' verordening treedt de nieuwe re-integratieverordening per 1 juli 2010 in werking.

Gemeentebladnummer: 2012 – 74

Datum bekendmaking:	Projectomschrijving:	Registratienummer:
28 juni 2012	Verordening tot wijziging van de Re-integratieverordening Wet werk en bijstand	GR 12.3123361

Verordening tot wijziging van de Re-integratieverordening Wet werk en bijstand

De raad van de gemeente Groningen maakt bekend:

dat hij in zijn vergadering van 20 juni 2012, besluitnummer 61, de Verordening tot wijziging van de Re-integratieverordening Wet werk en bijstand heeft vastgesteld.

Door deze wijziging vervallen de volgende premies: de deeltijdpremie alleenstaande ouder, de uitstroompremie voor een uitkeringsgerechtigde en de premie bij doorstroom naar gesubsidieerd werk. De uitstroompremie voor een gesubsidieerde werknemer wordt verhoogd naar € 1.200,--, maar geldt alleen voor die werknemer die gesubsidieerde arbeid verricht dat valt onder de afbouwregeling. De premie participatieplaats wordt verhoogd naar € 600,-- per zes maanden.

Inwerkingtreding en inzage

Dit raadsbesluit treedt in werking op 1 juli 2012.

Dit raadsbesluit ligt vanaf vandaag voor iedereen ter inzage en is kosteloos verkrijgbaar bij het Gemeentelijk Informatie Centrum (GIC), Kreupelstraat 1 (De Prefectenhof) te Groningen:

open op maandag van 13.00-16.00 uur, dinsdag tot en met vrijdag van 9.00-16.00 uur, op donderdag ook van 18.00- 20.00 uur.

DE RAAD VAN DE GEMEENTE GRONINGEN;

Gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders van 13 april 2010;

Gelet op artikel 147, eerste lid van de Gemeentewet en artikel 8, eerste lid onderdeel c Wet werk en bijstand;

Overwegende dat het noodzakelijk is het verstrekken van toeslagen en het verlagen van uitkeringen van jongeren van 18 jaar of ouder doch jonger dan 27 jaar bij verordening te regelen;

HEEFT BESLOTEN;

de Wijzigingsverordening Verordening toeslagen en verlagingen Wet werk en bijstand vast te stellen, waarna de verordening in haar geheel komt te luiden als volgt:

Hoofdstuk 1 Algemene bepalingen

Artikel 1

1. In deze verordening wordt verstaan onder:

- a. de wet : de Wet Werk en Bijstand (Staatsblad 2003, nummer 375);
- b. alleenstaande : de ongehuwde die geen tot zijn last komende kinderen heeft en geen gezamenlijke huishouding voert met een ander tenzij het betreft een bloedverwant in de eerste graad of een bloedverwant in de tweede graad indien één van de bloedverwanten in de tweede graad verzorgingsbehoefte is;
- c. alleenstaande ouder : de ongehuwde die de volledige zorg heeft voor een of meer tot zijn last komende kinderen en geen gezamenlijke huishouding voert met een ander tenzij het betreft een bloedverwant in de eerste graad of een bloedverwant in de tweede graad indien één van de bloedverwanten in de tweede graad verzorgingsbehoefte is;
- d. woningdelende : de alleenstaande of de alleenstaande ouder die met een of meerdere anderen zijn hoofdverblijf heeft in dezelfde woning en met geen van hen een gezamenlijke huishouding voert;
- e. gehuwde : een persoon die gehuwd is;
- f. kind : het in Nederland woonachtige eigen kind of stiefkind;
- g. ten laste komend kind : het kind, jonger dan 18 jaar, voor wie de alleenstaande ouder of de gehuwde aanspraak op kinderbijslag kan maken;
- h. verzorgingsbehoefte: woningdelende die, indien hij niet tezamen met een andere persoon de woning zou bewonen, zou zijn aangewezen op beroepsmatige verpleging of verzorging in een daartoe bestemde inrichting;
- i. woning : een woning, een woonwagen en een woonschip;
- j. netto minimumloon : basishoort voor gehuwden als bedoeld in artikel 21, onder c, van de wet;
- k. schoolverlater : de persoon die bijstand aanvraagt, indien hij in de zes maanden voorafgaande aan de toekenning van de algemene bijstand de

deelname heeft beëindigd aan onderwijs of een beroepsopleiding waarvoor aanspraak bestond op studiefinanciering op grond van de Wet studiefinanciering 2000 of een tegemoetkoming in de onderwijsbijdrage en schoolkosten op grond van hoofdstuk 4 van de Wet tegemoetkoming onderwijsbijdrage en schoolkosten. Het aanmerken als schoolverlater eindigt zes maanden na het beëindigen van voornoemd onderwijs of beroepsopleiding;

- l. thuisloze : persoon die zijn vaste woon- of verblijfplaats heeft in een instelling bedoeld voor de opvang van thuislozen;
 - m. dakloze : persoon zonder vaste woon- of verblijfplaats die de nacht doorgaans buiten doorbrengt of in een instelling bedoeld voor de opvang van daklozen.
2. Als gehuwd of als echtgenoot wordt mede aangemerkt de ongehuwde die met een ander een gezamenlijke huishouding voert, tenzij het betreft een bloedverwant in de eerste graad of een bloedverwant in de tweede graad indien één van de bloedverwanten in de tweede graad verzorgingsbehoefte is.
 3. Als ongehuwd wordt mede aangemerkt degene die duurzaam gescheiden leeft van de persoon met wie hij gehuwd is.
 4. Van een gezamenlijke huishouding is sprake indien twee personen hun hoofdverblijf in dezelfde woning hebben en zij blijken zorg te dragen voor elkaar door middel van het leveren van een bijdrage in de kosten van de huishouding dan wel anderszins.
 5. Een gezamenlijke huishouding wordt in ieder geval aanwezig geacht indien de belanghebbenden hun hoofdverblijf hebben in dezelfde woning en:
 - a. zij met elkaar gehuwd zijn geweest of in de periode van twee jaar voorafgaande aan de aanvraag van bijstand voor de verlening van bijstand als gehuwden zijn aangemerkt;
 - b. uit hun relatie een kind is geboren of erkenning heeft plaatsgevonden van een kind van de een door de ander;
 - c. zij zich wederzijds verplicht hebben tot een bijdrage aan de huishouding krachtens een geldend samenlevingscontract;
 - d. zij op grond van een registratie worden aangemerkt als een gezamenlijke huishouding die naar aard en strekking overeenkomt met de gezamenlijke huishouding bedoeld in het vierde lid.

Hoofdstuk 2 Categorieën

Artikel 2

1. Voor belanghebbenden aan wie bijstand kan worden verleend, geldt een categorie-aanduiding.
2. De categorieën worden aangeduid als:
 - a. niet-woningdelende alleenstaande;
 - b. woningdelende alleenstaande;
 - c. niet-woningdelende alleenstaande ouder;
 - d. woningdelende alleenstaande ouder;
 - e. gehuwde;
 - f. daklozen en thuislozen.
3. De verordening heeft alleen betrekking op de in lid 2 genoemde belanghebbenden voor zover zij 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar zijn.
4. Een toeslag volgens deze verordening kan alleen worden gegeven als er recht bestaat op algemene bijstand.

Hoofdstuk 3 Criteria voor het verhogen van de bijstandsnorm

Artikel 3

1. De bijstandsnorm, als bedoeld in artikel 21 in paragraaf 3.2 van Hoofdstuk 3 WWB, wordt verhoogd met een toeslag indien de alleenstaande of de alleenstaande ouder hogere algemeen

noodzakelijke kosten van het bestaan heeft dan waarin de bijstandsnorm voorziet, als gevolg van het niet of niet geheel kunnen delen van deze kosten met een ander.

2. De toeslag als bedoeld in het eerste lid bedraagt voor de alleenstaande en de alleenstaande ouder met zijn ten laste komende kind(eren) in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft, 20% van het netto minimumloon.
3. De toeslag als bedoeld in het eerste lid bedraagt voor de woningdelende en de alleenstaande of alleenstaande ouder die thuis- of dakloos is, 12% van het netto minimumloon.
4. De toeslag bedraagt voor de woningdelende die verzorgingsbehoefstig is en voor de woningdelende die de verzorgingsbehoefstige verzorgt, 20% van het netto minimumloon.

Hoofdstuk 4 Criteria voor het verlagen van de toeslag

Artikel 4

1. De toeslagen als bedoeld in artikel 3 worden lager vastgesteld of zijn nihil voor alleenstaanden van 21 en 22 jaar, alsmede voor alleenstaande thuis- of daklozen van 21 en 22 jaar.
2. De toeslag als bedoeld in artikel 3, tweede en derde lid, is voor de alleenstaande van 21 jaar nihil.
3. De toeslag als bedoeld in artikel 3, tweede lid, bedraagt voor de alleenstaande van 22 jaar in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft 10% van het netto minimumloon.
4. De toeslag als bedoeld in artikel 3, derde lid, is voor de woningdelende alleenstaande van 22 jaar nihil.
5. De toeslag als bedoeld in artikel 3, derde lid, is voor de alleenstaande thuis-of daklozen van 21 en 22 jaar, nihil.

Artikel 5

1. De verlaging op grond van artikel 26 van de wet bedraagt 1% van het netto minimum loon indien de gehuwden beiden een inkomensvoorziening op grond van de wet ontvangen.
2. Als een van de gehuwden een bijstandsuitkering heeft op grond van de wet bedraagt de verlaging 0,5% van het netto minimum loon.

Artikel 6

1. De toeslag als bedoeld in artikel 25 van de wet is voor de alleenstaande schoolverlater nihil.
2. De toeslag als bedoeld in artikel 25 van de wet is voor de alleenstaande ouder, die als schoolverlater is aan te merken, 12%.
3. Het bepaalde in artikel 3, 4 en 5 is niet van toepassing op een uitkeringsgerechtigde op wie dit artikel van toepassing is.

Hoofdstuk 5 Slotbepalingen

Artikel 7

Burgemeester en wethouders zijn belast met de uitvoering van het bepaalde in deze verordening.

Artikel 8

Deze verordening kan worden aangehaald als: de Verordening toeslagen en verlagingen Wet Werk en Bijstand.

Artikel 9

1. Deze verordening treedt in werking met ingang van 1 januari 2005.
2. De Verordening toeslagen en verlagingen Algemene bijstandswet wordt ingetrokken per 1 januari 2005, met dien verstande dat deze verordening van toepassing blijft op belanghebbenden die op het moment van inwerkingtreding van de Verordening toeslagen en verlagingen Wet Werk en Bijstand in aanmerking komen voor bijstand naar de in § 3.2 van Hoofdstuk 3 van de wet aangegeven norm met in aanvulling daarop een toeslag die geldt voor een

alleenstaande of alleenstaande ouder en die wordt aangemerkt als schoolverlater als bedoeld in artikel 28 van de wet.

Vastgesteld bij raadsbesluit van 27 oktober 2004, nr. 17.

Datum bekendmaking: 8 december 2004.

Datum inwerkingtreding: 1 januari 2005.

Gemeentebblad 2004-57.

Gedaan te Groningen in de openbare raadsvergadering van

De griffier,

De voorzitter,

drs. A.G.M (Toon) Dashorst.

dr. J.P. (Peter) Rehwinkel.

TOELICHTING

Algemene opmerkingen

De Wet Werk en Bijstand (WWB) draagt in artikel 8 de gemeenteraad op een verordening vast te stellen waarin het door de gemeente gevoerde beleid ten aanzien van de verhoging of verlaging van de bijstandsnormen wordt vastgelegd. Deze verordening moet een zodanig karakter hebben, dat belanghebbenden daaruit concreet kunnen aflezen welke verhoging of verlaging in hun situatie geldt.

De WWB maakt alleen onderscheid naar leefvorm. De onderscheiden leefvormen zijn die van alleenstaande, alleenstaande ouder en gehuwden/samenwonenden. De wet gaat voor de groep cliënten van 21 jaar en ouder uit van de landelijke basisnorm van 50% van het netto minimumloon voor een alleenstaande en van 70% voor een alleenstaande ouder. Gehuwden/samenwonenden ontvangen ieder de basisnorm van 50% van het minimumloon. Dit veronderstelt dat wanneer de algemene bestaanskosten geheel met een ander gedeeld kunnen worden, de basisnorm van 50% toereikend is. Wanneer de algemene bestaanskosten niet of niet volledig gedeeld kunnen worden, kan deze basisnorm aangevuld worden met een toeslag van maximaal 20%. Daarbij is wettelijk geregeld dat de alleenstaande (ouder) die in het geheel geen kosten kan delen, de maximale toeslag van 20% krijgt.

Aldus zijn er 6 groepen te onderscheiden:

	basisnorm	toeslag
- gehuwden/ samenwonenden:	100%	nihil
- alleenwonende alleenstaande:	50%	20%
- alleenwonende alleenstaande ouder:	70%	20%
- alleenstaande die op een of andere manier de noodzakelijke bestaanskosten kan delen:	50%	0-20%
- alleenstaande ouder die op een of andere manier de noodzakelijke bestaanskosten kan delen:	70%	0-20%
Dak- en thuislozen:		
- alleenstaande 23 jaar en ouder:	50%	12%
- alleenstaande 21 of 22 jaar:	50%	nihil
- alleenstaande ouder:	70%	12%

Het gemeentelijk beleid met betrekking tot de toeslag beperkt zich dus tot laatstgenoemde drie categorieën: alleenstaanden, alleenstaande ouders (hieronder vallen de zogenoemde woningdelende, de kamerhuurder/onderhuurder, de verhuurder, de kostgever, het lid van een woonvereniging en de kostganger) en dak- en thuislozen.

Wijzigingen ten opzichte van de Verordening toeslagen en verlagingen Algemene bijstandswet.

De belangrijkste wijzigingen ten opzichte van de huidige verordening Abw betreffen de toeslagen voor schoolverlaters en het opnemen van een aparte categorie dak- en thuislozen.

Artikel 6 bepaalt dat een schoolverlater aansluitend aan de datum van studiebeëindiging gedurende een half jaar geen recht heeft op een toeslag. Onder de huidige verordening is deze uitsluiting niet van toepassing. De wijziging als gevolg van het opnemen van een aparte categorie dak- en thuislozen is niet een wijziging in de hoogte van de toeslag maar een aanvulling op de huidige regeling. Ter wille van de uitvoeringspraktijk is in de verordening een aparte categorie thuis- en daklozen opgenomen. Hierdoor wordt in overeenstemming met de bestaande wet- en regelgeving duidelijk aangegeven op welke toeslag deze categorie recht heeft. Artikel 3 regelt het recht van de thuis- en dakloze op een toeslag van 12%. Artikel 4 verlaagt deze toeslag voor de subcategorie alleenstaande thuis- of daklozen van 21 en 22 jaar naar nihil. Materieel is er geen wijziging omdat de toeslag van 12% onder de huidige verordening ook al van toepassing is op thuis en daklozen ouder dan 22 jaar.

In individuele gevallen waarin onder de huidige regeling ten onrechte aan de thuis- en dakloze een toeslag is toegekend van 20%, zal deze toeslag worden verlaagd naar 12%. Daarbij zal een

overgangperiode van zes maanden in acht worden genomen om deze thuis- en dakloze aan de voor hem of haar nieuwe situatie te laten wennen.

Artikelsgewijze toelichting

Hoofdstuk 1 Algemene bepalingen

Artikel 1

Lid 1

De begrippen die in de verordening worden gebruikt hebben, voor zover het de begrippen van artikel 1 b tot en met g betreft, een gelijkkluidende betekenis als de omschrijving in de WWB. Omdat uit de verordening moet blijken waar belanghebbenden recht op hebben, zijn de begripsomschrijvingen en de daarbij behorende toelichting uit de wet overgenomen en in de verordening opgenomen.

b. Alleenstaande

De omschrijving van het begrip alleenstaande komt overeen met de omschrijving die de wet hanteert. Degene die geen gezamenlijke huishouding voert met een ander, kan worden aangemerkt als alleenstaande. Een alleenstaande kan volgens deze definitie dus alleenwonend zijn, maar ook niet alleenwonend, c.q. woningdelende zijn. Onder d. wordt een toelichting gegeven op het in deze verordening voorkomende begrip woningdelende.

Uit de omschrijving van het begrip gezamenlijke huishouding blijkt dat twee personen die bloedverwant zijn in de eerste graad (ouder - kind) en een gezamenlijke huishouding voeren of bloedverwanten in de tweede graad indien één van de bloedverwanten verzorgingsbehoefte is niet als gehuwden worden aangemerkt. Om te voorkomen dat deze bloedverwanten die feitelijk een gezamenlijke huishouding voeren doch op grond van de definitie van gezamenlijke huishouding niet als gehuwd worden aangemerkt, niet als alleenstaande kunnen worden aangemerkt, is in de definitie uitdrukkelijk opgenomen dat deze personen als alleenstaande moeten worden aangemerkt.

c. Alleenstaande ouder

Alleen degene die als alleenstaande de volledige zorg heeft voor een of meer tot zijn last komende kinderen (kind jonger dan 18 jaar), kan als alleenstaande ouder worden aangemerkt. Dit betekent dat de co-ouder die niet de volledige, doch slechts de gedeeltelijk zorg voor een of meer kinderen heeft, noch als alleenstaande ouder, noch als alleenstaande kan worden aangemerkt. De gemeente dient op grond van het algemene individualiseringsbeginsel, zoals dat is vastgelegd in artikel 18 WWB, vast te stellen welke landelijke norm op betrokkene van toepassing is. Een alleenstaande ouder kan volgens deze definitie dus alleenwonend zijn, maar ook niet-alleenwonend, c.q. woningdelende zijn. Onder d. wordt een toelichting gegeven op het in deze verordening voorkomende begrip woningdelende.

d. Woningdelende

Een woningdelende in deze verordening is de alleenstaande of de alleenstaande ouder die tezamen met één of meerdere anderen zijn hoofdverblijf heeft in dezelfde woning, maar met geen van die anderen een gezamenlijke huishouding voert. Hieronder vallen de kamerhuurder/onderhuurder, de verhuurder, de kostgever, het lid van een woonvereniging, de kostganger, maar ook de woningdelende kraker. Uitgangspunt voor het gemeentelijk toeslagenbeleid is dat woningdelenden doordat zij gezamenlijk een woning bewonen schaalvoordelen (kunnen) hebben die met het gezamenlijk wonen samenhangen. Kosten die op de woning drukken kunnen gedeeld worden, bijvoorbeeld de kale huurprijs, de kosten van water, gas, elektriciteit en de kabelaansluiting, gemeentelijke belastingen, milieuheffing, enz. Of de kosten ook daadwerkelijk gedeeld worden is in deze niet relevant. Van belang is of de kosten gedeeld kunnen worden. Ook in geval van kamerhuurders en kostgangers is het uitgangspunt dat kosten gedeeld kunnen worden die op de woning drukken, doordat ze doorberekend kunnen worden in de kamerhuurprijs en de kostprijs.

Daardoor zullen de algemeen noodzakelijke bestaanskosten van een kamerhuurder en een kostganger lager zijn dan die van een alleenwonende alleenstaande (ouder). Dit heeft zich vertaald in een toeslag van 12% voor iedereen die als woningdelende wordt aangemerkt.

h. Verzorgingsbehoefte

Verzorgingsbehoefte wordt aangenomen als er sprake is van een zodanige handicap dat niet-inwoning zou leiden tot opname in een inrichting ter verpleging of verzorging. Bij twijfel hierover kan een advies worden gevraagd bij GGD-voorzieningen.

k. Schoolverlater

Het begrip schoolverlater is af te leiden uit artikel 28 WWB. Een schoolverlater is een uitkeringsgerechtigde die recent de deelname aan onderwijs of een beroepsopleiding heeft beëindigd. Een uitkeringsgerechtigde wordt gedurende zes maanden na beëindiging van de opleiding als schoolverlater aangemerkt.

l. Thuisloze

Thuisloos is de persoon die niet duurzaam bij familie of vrienden woont en voor huisvesting is aangewezen op sociale pensions. De thuisloze beschikt derhalve wel structureel over onderdak.

m. Dakloze.

Dakloos is de persoon die niet over een eigen woning of structureel onderdak beschikt en daarnaast niet duurzaam bij familie of vrienden woont. De dakloze verblijft op wisselende adressen en maakt daarbij (incidenteel) gebruik van de nachtopvang.

Lid 2

De ongehuwde die met een ander een gezamenlijke huishouding voert, wordt als gehuwd aangemerkt. Dit betekent dat zij bij de vaststelling van het recht op uitkering en de hoogte van de uitkering worden behandeld als waren zij gehuwd.

Bloedverwanten in de eerste graad (ouder - kind) vallen niet onder het begrip gezamenlijke huishouding; bloedverwanten in de tweede graad (bijvoorbeeld grootouder - kleinkind en broer - zus) kunnen daar wel onder vallen. Bloedverwanten in de tweede graad vallen niet onder het begrip gezamenlijke huishouding als één van de bloedverwanten verzorgingsbehoefte is. De wetgever beoogt hiermee een alleenstaande (ouder) met een inwonende verzorgingsbehoefte broer of zus voor de bijstand een alleenstaande of alleenstaande ouder te laten blijven.

Lid 4

Dit lid geeft een nadere aanduiding van het begrip "gezamenlijke huishouding". Bij algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld ten aanzien van hetgeen wordt verstaan onder "het blijf geven zorg te dragen voor een ander".

Wanneer twee betrokkenen voor het eerst ongehuwd gaan samenwonen, maar zij geven aan nog in onzekerheid te verkeren over het karakter van hun relatie, is het mogelijk een zogenaamde 'kennismakingsperiode' toe te staan. Achterliggende gedachte daarbij is dat, ondanks wederzijdse verzorging, nog niet kan worden gesproken van het hoofdverblijf hebben in dezelfde woning. Gedurende deze periode van maximaal 3 maanden, en alleen in de situatie dat beiden gedurende die periode de eigen woning aanhouden, kan de bijstand volgens de 'oude' situatie worden gecontinueerd. Daarna zal de bijstand als gezinsbijstand worden verstrekt.

Lid 5

In een viertal situaties wordt in ieder geval geacht sprake te zijn van een gezamenlijke huishouding. Hebben twee personen in dezelfde woning het hoofdverblijf en doet zich een dergelijke situatie voor, dan worden zij zonder nadere bewijsvoering en zonder de mogelijkheid van tegenbewijs geacht een gezamenlijke huishouding te voeren.

Onder punt d wordt verwezen naar de situatie waarin betrokkenen elders staan geregistreerd als een gezamenlijke huishouding die naar aard en strekking overeenkomt met de omschrijving in artikel 1, vierde lid. Bij algemene maatregel van bestuur (Besluit aanwijzing registraties gezamenlijke

huishouding) is vastgesteld welke registraties, en gedurende welk tijdvak, ertoe leiden dat de betrokkenen, indien zij gezamenlijk gehuisvest zijn, worden geacht een gezamenlijke huishouding te voeren.

Hoofdstuk 2 Categorieën

Artikel 2

Artikel 8 van de WWB schrijft voor dat de verordening vaststelt voor welke categorieën de bijstandsnorm wordt verlaagd of verhoogd.

De verordening is alleen van toepassing op personen van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar (artikel 25 WWB). Voor personen jonger dan 21 jaar is de bijstandsnorm geregeld in artikel 20 WWB. Een eventuele aanvulling op de bijstandsnorm voor de 18- tot 21- jarigen valt onder de bijzondere bijstand.

Hoofdstuk 3 Criteria voor het verhogen van de bijstandsnorm

Artikel 3

Lid 2

Artikel 30, tweede lid WWB schrijft voor dat in de verordening in elk geval wordt opgenomen, dat de niet-woningdelende alleenstaande (ouder) recht heeft op de maximale toeslag. Het begrip woning is omschreven in artikel 1 onder i. De artikelen 27, 28 en 29 WWB geven de bevoegdheid om voor bepaalde categorieën de bijstandsnorm of de toeslag lager vast te stellen. Dit betekent dat indien aanvrager voldoet aan de voorwaarde genoemd in artikel 3, tweede lid van de verordening, het toch kan zijn dat er geen recht op een toeslag bestaat van 20% van het netto minimumloon, indien de gemeente daarnaast tevens gebruik maakt van de mogelijkheid om de bijstandsnorm of de toeslag te verlagen (zie artikel 4 van de verordening).

Lid 3

Het gezamenlijk bewonen van een woning levert schaalvoordelen op. Deze schaalvoordelen treden op omdat de woonlasten kunnen worden gedeeld. De kosten van huur, heffingen, belastingen, verzekeringen, vastrecht nutsbedrijven en dergelijke zijn voor personen die een woning delen lager, omdat deze kosten per woning slechts eenmaal in rekening worden gebracht. Deze schaalvoordelen worden berekend op 8%. Indien er op enigerlei wijze sprake is van het kunnen delen van kosten, wordt de toeslag als gevolg van de optredende schaalvoordelen vastgesteld op 12% van het netto minimumloon.

Dak- en thuislozen krijgen een toeslag van 12%. Dit vanuit de gedachte dat zij alhoewel niet in de gebruikelijke vorm, toch woonlasten hebben. Hierbij valt te denken aan een al dan niet langdurig verblijf in een opvanghuis of het regelmatig gebruiken van een slaaphuis.

Lid 4

Indien de woning wordt gedeeld met een verzorgingsbehoefte kan gesteld worden dat er in verband met de verzorgingsbehoefte hogere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan zijn, waarvan het niet redelijk is dat deze evenredig worden gedeeld met de andere medebewoner. Te denken valt daarbij aan extra verwarming, grotere woning in verband met een rolstoel, hogere verwarmingskosten. Extra kosten die niet altijd (geheel) door voorliggende voorzieningen worden gedekt. Een toeslag van 20% voor zowel de verzorgingsbehoefte als de verzorger ligt dan in de rede. Indien er meerdere verzorgers zijn, leidt dat niet tot meerdere hogere toeslagen.

Hoofdstuk 4 Criteria voor het verlagen van de toeslag

Verordening toeslagen en verlagingen Wet Werk en Bijstand 17.527.SOZawe

Artikel 4

Voor personen jonger dan 23 jaar gelden leeftijdsgerelateerde minimumjeugdlonen. Om werkloosheidsvaleffecten te voorkomen, dient er een juiste afstemming te zijn tussen de verdien capaciteit van jongeren en de bijstandsnormen. Artikel 29 WWB biedt burgemeester en wethouders de mogelijkheid om de toeslag voor alleenstaanden van 21 of 22 jaar lager vast te stellen als hij van oordeel is dat, gezien de hoogte van het minimumjeugdloon, de hoogte daarvan zodanig is, dat de uitstroom naar de arbeidsmarkt zou worden belemmerd. Teneinde dit te voorkomen worden de toeslagen voor 21- en 22-jarige alleenstaanden, zowel als ze woningdelend of als ze niet-woningdelend zijn, afwijkend vastgesteld.

Artikel 5

De wet geeft aan dat bij gehuwden rekening moet worden gehouden met de lagere bestaanskosten die zij hebben vanwege het bewonen van de woning met een of meer huurders, onderhuurders of kostgangers. Gekozen is om op grond van artikel 33 lid 4 WWB een korting toe te passen van 1% van het nettominimumloon. Daar waar over gehuwden wordt gesproken wordt tevens bedoeld de ongehuwden die een gezamenlijke huishouding voeren met uitzondering van bloedverwanten in de eerste graad of bloedverwanten in de tweede graad indien één van de bloedverwanten in de tweede graad verzorgingsbehoefte is.

Met de komst van de Wet investeren in jongeren (WIJ) kan het voorkomen dat de ene partner een WIJ-uitkering heeft naar de norm van een alleenstaande en de andere partner een WWB-uitkering naar de norm van een alleenstaande. In lid 2 is daarom geregeld dat de vermindering dan de helft bedraagt. Een zelfde artikel is opgenomen in de Toeslagenverordening WIJ, zodat in deze gevallen een gezamenlijke korting van 1% overblijft.

Artikel 6

Voor de duur van maximaal zes maanden na beëindiging van onderwijs of beroepsopleiding waarvoor aanspraak bestond op studiefinanciering of een tegemoetkoming op grond van de Wtos, verlagen burgemeester en wethouders de toeslag voor een schoolverlater. De uitkeringsgerechtigde stemde tijdens de studieperiode de bestedingen af op zijn doorgaans beperkte inkomen (veelal uit studiefinanciering). Als hij zijn studie beëindigt nemen zijn noodzakelijke kosten van bestaan niet onmiddellijk toe. Burgemeester en wethouders stellen de toeslag op nihil met de bedoeling de schoolverlater financieel te stimuleren richting arbeidsmarkt, overeenkomstig de gedachte van werk boven uitkering.

De verlaagde periode geldt voor een periode van zes maanden, aansluitend op de datum waarop het onderwijs of de beroepsopleiding is beëindigd. Indien tussentijds de bijstandsverlening wordt beëindigd als gevolg van werkaanvaarding, heeft dit geen invloed op de termijn van zes maanden. Vanwege de hoogte van de norm studiefinanciering voor alleenstaande ouders, wordt de toeslag voor deze groep onafhankelijk van de woonsituatie, bepaald op 12%.

Artikel 7

Artikel 7 WWB schrijft voor dat de uitvoering van de wet berust bij burgemeester en wethouders.

G Gemeentebladnummer: 2012 - 11
 2012 - 12
 2012 - 13
 2012 - 14

Datum bekendmaking:	Projectomschrijving:	Registratienummer:
2 februari 2012	Verordening tijdelijke regels Aanscherping Wet werk en bijstand	GR 11.2888407

Verordening tijdelijke regels Aanscherping Wet werk en bijstand

De raad van de gemeente Groningen maakt bekend:

dat hij in zijn vergadering van 25 januari 2012, besluitnummer 8d, de Verordening tijdelijke regels Aanscherping Wet werk en bijstand heeft vastgesteld.

De Verordening voorziet in de strikt noodzakelijke technische aanpassingen van de verordeningen die op grond van de Wet werk en bijstand zijn vastgesteld, vanwege de invoering van de 'Wet tot wijziging van de Wet werk en bijstand en samenvoeging van die wet met de Wet investeren in jongeren gericht op bevordering van deelname aan de arbeidsmarkt en vergroting van de eigen verantwoordelijkheid van uitkeringsgerechtigden' met ingang van 1 januari 2012.

Inwerkingtreding en inzage

Het raadsbesluit is in werking getreden op 1 januari 2012.

Het raadsbesluit ligt vanaf vandaag voor iedereen ter inzage en is kosteloos verkrijgbaar bij het Gemeentelijk Informatie Centrum (GIC), Kreupelstraat 1 (De Prefectenhof) te Groningen: open op maandag van 13.00-16.00 uur, dinsdag tot en met vrijdag van 9.00-16.00 uur, op donderdag ook van 18.00- 20.00 uur.

Artikel III. Wijziging Verordening toeslagen en verlagingen Wet werk en bijstand

De Verordening toeslagen en verlagingen Wet werk en bijstand wordt als volgt gewijzigd:

- A. Voor hoofdstuk 5 met de titel 'Slotbepalingen' wordt een nieuw hoofdstuk 4a ingevoegd dat luidt als volgt: Regelingen in verband met de wijzigingen in de WWB en intrekking van de WIJ per 1 januari 2012. In dit hoofdstuk worden de hierna volgende artikelen ingevoegd.
- B. Artikel 6a wordt ingevoegd met als opschrift: Wijziging betekenis begrippen.
 Artikel 6a luidt als volgt:
 - 1. Waar in deze verordening de begrippen 'alleenstaande', 'alleenstaande ouder' en 'gezin' worden gebruikt, hebben deze vanaf 1 januari 2012 dezelfde betekenis als in artikel 4 van de wet.
 - 2. Waar in deze verordening wordt gesproken over 'gehuwde(n)' of 'gehuwdennorm' hebben deze begrippen vanaf 1 januari 2012 dezelfde betekenis als 'gezin', bedoeld in artikel 4, respectievelijk 'gezinsnorm', bedoeld in artikel 21, eerste lid, van de wet.
- C. Artikel 6b wordt ingevoegd met als opschrift: Wijziging verwijzingen
 Artikel 6b luidt als volgt:

1. Waar in deze verordening wordt verwezen naar artikel 21 van de wet, moet voor die verwijzing vanaf 1 januari 2012 worden gelezen: artikel 20, eerste lid, onderdeel b en tweede lid, onderdeel b, van de wet.
2. Waar in deze verordening wordt verwezen naar artikel 21, onderdeel c, van de wet, moet voor die verwijzing vanaf 1 januari 2012 worden gelezen: artikel 21, eerste lid, van de wet.

D. Artikel 6c wordt ingevoegd met als opschrift: Intrekking WIJ

Artikel 6c luidt als volgt:

In afwijking van hetgeen onder ‘overwegende dat’ is gesteld zijn de bepalingen van deze verordening vanaf 1 januari 2012 van toepassing op personen van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar.

- ontwerp -

DE RAAD VAN DE GEMEENTE GRONINGEN;

Gezien het voorstel van burgemeester en wethouders van

Gelet op artikel 8, eerste lid, onderdeel b en artikel 18 van de Wet werk en bijstand;

HEEFT BESLOTEN:

de Maatregelenverordening Wet werk en bijstand vast te stellen.

Hoofdstuk 1 Algemene bepalingen

Artikel 1 Begripsomschrijving

1. In deze verordening wordt verstaan onder:
 - a. de wet : de Wet werk en bijstand (WWB);
 - b. algemene bijstand : de bijstand bedoeld in artikel 5, onderdeel b, van de wet;
 - c. bijzondere bijstand: de bijstand bedoeld in artikel 5, onderdeel d, van de wet;
 - d. bijstand : algemene en bijzondere bijstand;
 - e. bijstandsnorm : de bijstandsnorm bedoeld in artikel 5, onderdeel c, van de wet;
 - f. maatregel : het verlagen van de bijstand op grond van artikel 18, tweede lid, van de wet;
 - g. maatregel voor onbepaalde duur : de maatregel wordt opgelegd totdat de belanghebbende de tekortkoming heeft hersteld;
 - h. benadelingsbedrag : het netto-bedrag aan bijstand dat ten onrechte of tot een te hoog bedrag is verleend;
 - i. belanghebbende : degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. Onder belanghebbende wordt mede verstaan het gezin;
 - j. het college : het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Groningen.
2. Voor zover niet anders is bepaald, worden begrippen in deze verordening gebruikt in dezelfde betekenis als in de wet.

Artikel 2 Het opleggen van een maatregel

1. Als de belanghebbende naar het oordeel van het college tekortschietend besef van verantwoordelijkheid betoont voor de voorziening in het bestaan dan wel de uit de wet of de artikelen 28, tweede lid, of artikel 29, eerste lid, van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie

werk en inkomen voortvloeiende verplichtingen niet of onvoldoende nakomt, waaronder begrepen het zich jegens het college zeer ernstig misdragen, wordt overeenkomstig deze verordening een maatregel opgelegd.

2. Een maatregel wordt afgestemd op de ernst van de gedraging, de mate waarin de belanghebbende de gedraging kan worden verweten en de omstandigheden waarin hij verkeert.

Artikel 3 Berekeningsgrondslag

1. De maatregel wordt toegepast op de bijstandsnorm.
2. In afwijking van het eerste lid kan de maatregel ook worden toegepast op de bijzondere bijstand indien:
 - a. aan belanghebbende bijzondere bijstand wordt verleend met toepassing van artikel 12 van de wet; of
 - b. de verwijtbare gedraging van belanghebbende, in relatie met zijn recht op bijzondere bijstand daartoe aanleiding geeft.

Artikel 4 Het besluit tot opleggen van een maatregel

In het besluit tot opleggen van een maatregel worden in ieder geval vermeld: de reden van de maatregel, de duur van de maatregel, het percentage waarmee de bijstand wordt verlaagd en, indien van toepassing, de reden om af te wijken van een standaardmaatregel.

Artikel 5 Afzien van het opleggen van een maatregel

1. Het college ziet af van het opleggen van een maatregel indien:
 - a. elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt; of
 - b. de gedraging meer dan één jaar vóór constatering van die gedraging door het college heeft plaatsgevonden, tenzij de gedraging een schending van de inlichtingenplicht inhoudt en als gevolg van die gedraging ten onrechte bijstand is verleend. Een maatregel wegens schending van de inlichtingenplicht wordt niet opgelegd na verloop van vijf jaren nadat de betreffende gedraging heeft plaatsgevonden.
2. Het college kan afzien van het opleggen van een maatregel indien het daarvoor dringende redenen aanwezig acht.
3. Indien het college afziet van het opleggen van een maatregel op grond van dringende redenen, wordt de belanghebbende daarvan schriftelijk mededeling gedaan.

Artikel 6 Ingangsdatum en tijdvak

1. De maatregel wordt opgelegd met ingang van de eerst volgende kalendermaand volgend op de datum waarop het besluit tot het opleggen van de maatregel aan de belanghebbende is bekendgemaakt. Daarbij wordt uitgegaan van de voor die maand geldende bijstandsnorm.
2. In afwijking van het eerste lid kan de maatregel met terugwerkende kracht worden opgelegd, voor zover de bijstand nog niet is uitbetaald.
3. Een maatregel wordt voor bepaalde duur dan wel voor onbepaalde duur opgelegd. Een maatregel die voor een periode van meer dan drie maanden wordt opgelegd, wordt uiterlijk na drie maanden nadat het besluit tot het opleggen van de maatregel aan de belanghebbende is bekendgemaakt heroverwogen.

Artikel 7 Samenloop van gedragingen

Indien een belanghebbende zich tegelijkertijd schuldig maakt aan verschillende gedragingen die het niet nakomen van een verplichting als genoemd in artikel 2, eerste lid, inhouden,

wordt voor het bepalen van de hoogte en duur van de maatregel uitgegaan van de gedraging waarop de zwaarste maatregel is gesteld.

Artikel 8 Recidive

1. Indien een belanghebbende zich binnen twaalf maanden na bekendmaking van een besluit waarbij een maatregel is opgelegd, opnieuw schuldig maakt aan dezelfde verwijtbare gedraging of een verwijtbare gedraging van dezelfde of een hogere categorie, wordt de duur van de maatregel verdubbeld. Met een besluit waarmee een maatregel is opgelegd wordt gelijkgesteld het besluit om daarvan af te zien op grond van dringende redenen, bedoeld in artikel 6, tweede lid.
2. In afwijking van het voorgaande lid wordt het percentage van de maatregel verdubbeld als de relevante feiten en omstandigheden van het individuele geval daartoe aanleiding geven.
3. Indien een belanghebbende zich binnen twaalf maanden na bekendmaking van het eerste besluit waarbij een maatregel is opgelegd, voor de derde of volgende maal schuldig maakt aan dezelfde verwijtbare gedraging of een verwijtbare gedraging van dezelfde of een hogere categorie, kan het college een maatregel opleggen voor onbepaalde duur.
4. In afwijking van het derde lid kan in bijzondere gevallen een maatregel worden opgelegd van honderd procent voor onbepaalde duur.

Hoofdstuk 2 Niet nakomen van de plicht tot arbeidsinschakeling

Artikel 9 Indeling in categorieën

Gedragingen van belanghebbenden waardoor de verplichting op grond van artikel 9 van de wet niet of onvoldoende is nagekomen, worden onderscheiden in de volgende categorieën:

1. Eerste categorie:
het zich niet tijdig laten registreren als werkzoekende bij de Centrale organisatie werk en inkomen of niet tijdig laten verlengen van de registratie.
2. Tweede categorie:
 - a. het niet naar vermogen trachten algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen of te aanvaarden;
 - b. het niet of in onvoldoende mate meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling.
3. Derde categorie:
 - a. het in onvoldoende mate gebruikmaken van een door het college aangeboden voorziening gericht op arbeidsinschakeling als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onderdeel b en artikel 10, eerste lid van de wet;
 - b. gedragingen die de inschakeling in arbeid belemmeren.
4. Vierde categorie:
het niet gebruikmaken van een door het college aangeboden voorziening gericht op arbeidsinschakeling als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onderdeel b en artikel 10, eerste lid van de wet.
5. Vijfde categorie:
 - a. het niet aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid;
 - b. het door eigen toedoen niet behouden van algemeen geaccepteerde arbeid.

Artikel 10 De hoogte en duur van de maatregel

1. Onverminderd artikel 2, tweede lid, wordt de maatregel vastgesteld op:
 - a. vijf procent van de bijstandsnorm gedurende een maand bij gedragingen van de eerste categorie;

- b. tien procent van de bijstandsnorm gedurende een maand bij gedragingen van de tweede categorie;
 - c. twintig procent van de bijstandsnorm gedurende een maand bij gedragingen van de derde categorie;
 - d. vijftig procent van de bijstandsnorm gedurende een maand bij gedragingen van de vierde categorie;
 - e. honderd procent van de bijstandsnorm gedurende een maand bij gedragingen van de vijfde categorie.
2. Er wordt volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing ten aanzien van een verwijtbare gedraging bedoeld in artikel 9, eerste categorie, tenzij het niet of niet behoorlijk nakomen van dezelfde verplichting plaatsvindt binnen een periode van twaalf maanden te rekenen vanaf de datum waarop eerder aan de belanghebbende een schriftelijke waarschuwing is gegeven.
 3. Er kan worden volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing ten aanzien van een verwijtbare gedraging bedoeld in artikel 9, tweede categorie en derde categorie sub a, tenzij het niet of niet behoorlijk nakomen van dezelfde verplichting plaatsvindt binnen een periode van twaalf maanden te rekenen vanaf de datum waarop eerder aan de belanghebbende een schriftelijke waarschuwing is gegeven.

Hoofdstuk 3 Niet nakomen van de inlichtingenplicht

Artikel 11 Te laat verstrekken van gegevens

1. Indien een belanghebbende de verplichting op grond van artikel 17 van de wet niet is nagekomen door informatie die van belang is voor de verlening van bijstand of de voortzetting daarvan niet binnen de door het college daartoe gestelde termijn te verstrekken, wordt met toepassing van artikel 54 van de wet een maatregel opgelegd van vijf procent van de bijstandsnorm gedurende een maand, onverminderd artikel 2, tweede lid.
2. Er wordt volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing ten aanzien van een verwijtbare gedraging als bedoeld in het eerste lid, tenzij het niet of niet behoorlijk nakomen van dezelfde verplichting plaatsvindt binnen een periode van twaalf maanden te rekenen vanaf de datum waarop eerder aan de belanghebbende een schriftelijke waarschuwing is gegeven.

Artikel 12 Verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen met gevolgen voor de bijstand

1. Indien het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht bedoeld in artikel 17 van de wet heeft geleid tot het ten onrechte of tot een te hoog bedrag verlenen van bijstand, wordt de maatregel afgestemd op de hoogte van het benadelingsbedrag.
2. Onverminderd artikel 2, tweede lid, wordt de maatregel op de volgende wijze vastgesteld:
 - a. bij een benadelingsbedrag tot € 1.000,00: tien procent van de bijstandsnorm gedurende een maand;
 - b. bij een benadelingsbedrag van € 1.000,00 tot € 2.000,00: twintig procent van de bijstandsnorm gedurende een maand;
 - c. bij een benadelingsbedrag van € 2.000,00 tot € 4.000,00: veertig procent van de bijstandsnorm gedurende een maand;
 - d. bij een benadelingsbedrag van € 4.000,00 of meer: honderd procent van de bijstandsnorm gedurende een maand.

Artikel 13 Verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen zonder gevolgen voor de bijstand

1. Indien het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht bedoeld in artikel 17 van de wet niet heeft geleid tot het ten onrechte of tot een te hoog bedrag verlenen van bijstand, bedraagt de maatregel, onverminderd artikel 2, tweede lid, vijf procent van de bijstand gedurende een maand.
2. Er wordt volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing ten aanzien van een verwijtbare gedraging als bedoeld in het eerste lid, tenzij het niet of niet behoorlijk nakomen van dezelfde verplichting plaatsvindt binnen een periode van twaalf maanden te rekenen vanaf de datum waarop eerder aan de belanghebbende een schriftelijke waarschuwing is gegeven.

Hoofdstuk 4 Niet nakomen van overige verplichtingen

Artikel 14 Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

1. Indien een belanghebbende een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan heeft betoond als bedoeld in artikel 18, tweede lid, van de wet, wordt een maatregel opgelegd die wordt afgestemd op de hoogte van het benadelingsbedrag.
2. Onverminderd artikel 2, tweede lid, wordt de maatregel op de volgende wijze vastgesteld:
 - a. bij een benadelingsbedrag tot € 1.000,00: tien procent van de bijstandsnorm gedurende een maand;
 - b. bij een benadelingsbedrag van € 1.000,00 tot € 2.000,00: twintig procent van de bijstandsnorm gedurende een maand;
 - c. bij een benadelingsbedrag van € 2.000,00 tot € 4.000,00: veertig procent van de bijstandsnorm gedurende een maand;
 - d. bij een benadelingsbedrag van € 4.000,00 of meer: honderd procent van de bijstandsnorm gedurende een maand.

Artikel 15 Niet tonen van een identificatiebewijs

Indien een belanghebbende op verzoek niet een identiteitsbewijs kan tonen als bedoeld in artikel 17 derde en vierde lid van de wet, wordt met toepassing van artikel 54 van de wet, een maatregel opgelegd van vijf procent van de bijstandsnorm gedurende een maand, onverminderd artikel 2 tweede lid.

Artikel 16 Niet nakomen van aanvullende verplichtingen

Indien aan een belanghebbende een of meer aanvullende verplichtingen als bedoeld in paragraaf 6.3 van de wet zijn opgelegd en deze niet of in onvoldoende mate worden nagekomen, wordt onverminderd artikel 2, tweede lid, een maatregel opgelegd van tien procent van de bijstandsnorm gedurende een maand.

Artikel 17 Niet verlenen van de gevraagde medewerking

Indien een belanghebbende niet de gevraagde medewerking heeft verleend die nodig is voor de uitvoering van de wet bedoeld in artikel 17 tweede lid van de wet, wordt na toepassing van artikel 54 van de wet een maatregel opgelegd van tien procent van de bijstandsnorm gedurende een maand onverminderd artikel 2, tweede lid.

Artikel 18 Zeer ernstige misdragingen

1. Indien een belanghebbende zich zeer ernstig misdraagt tegenover het college of zijn ambtenaren, onder omstandigheden die rechtstreeks verband houden met de uitvoering van de wet, bedoeld in artikel 18, tweede lid van de wet, wordt de maatregel afgestemd op de ernst van de gedraging.
2. Onverminderd artikel 2, tweede lid, wordt de maatregel op de volgende wijze vastgesteld:
 - a. bij verbaal geweld: twintig procent van de bijstandsnorm gedurende een maand;
 - b. bij discriminatie: vijftig procent van de bijstandsnorm gedurende een maand;
 - c. bij zaakgericht fysiek geweld: vijftig procent van de bijstandsnorm gedurende een maand;
 - d. bij intimidatie: honderd procent van de bijstandsnorm gedurende een maand;
 - e. bij mensgericht fysiek geweld: honderd procent van de bijstandsnorm gedurende een maand.

Hoofdstuk 5 Handhaving**Artikel 19** Handhavingsbeleid

Het college biedt jaarlijks een handhavingsplan aan de raad aan met daarin het te voeren beleid op gebied van handhaving, bestrijding van misbruik en oneigenlijk gebruik van de wet en de te verwachten resultaten en rapporteert hierover jaarlijks aan de raad.

Hoofdstuk 5a Regelingen in verband met de wijzigingen in de WWB en intrekking van de WIJ per 1 januari 2012.**Artikel 19a** Wijziging betekenis begrippen.

1. Waar in deze verordening de begrippen 'alleenstaande', 'alleenstaande ouder' en 'gezin' worden gebruikt, hebben deze vanaf 1 januari 2012 dezelfde betekenis als in artikel 4 van de wet.
2. Waar in deze verordening wordt gesproken over 'gehuwde(n)' of 'gehuwdennorm' hebben deze begrippen vanaf 1 januari 2012 dezelfde betekenis als 'gezin', bedoeld in artikel 4, respectievelijk 'gezinsnorm', bedoeld in artikel 21, eerste lid, van de wet.

Artikel 19b Niet nakomen aanvullende verplichtingen.

Onder 'aanvullende verplichtingen' als bedoeld in artikel 16 van deze verordening wordt vanaf 1 januari 2012 mede verstaan:

1. de verplichting om mee te werken aan het opstellen, uitvoeren en evalueren van een plan van aanpak als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onderdeel b van de wet.
2. de verplichting voor personen tot 27 jaar om gedurende vier weken na de melding voldoende te zoeken naar mogelijkheden voor werk of scholing als bedoeld in artikel 43, vierde en vijfde lid van de wet.

Hoofdstuk 6 Slotbepalingen**Artikel 20** De inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking met ingang van 1 januari 2005

Artikel 21 Citeertitel

Deze verordening wordt aangehaald als: de Maatregelenverordening Wet werk en bijstand.

Vastgesteld bij raadsbesluit van 29 september 2004, nr. 13.

Datum bekendmaking: 29 december 2004

Datum inwerkingtreding: 1 januari 2005

Gemeenteblad 2004-82.

Gedaan te Groningen in de openbare raadsvergadering van

De griffier,

De voorzitter,

drs. A.G.M (Toon) Dashorst.

dr. J.P. (Peter) Rehwinkel.

Algemene toelichting

1. Inleiding

In de Wet werk en bijstand (WWB) wordt de gemeenteraad opgedragen een aantal verordeningen vast te stellen. Dit zijn een reïntegratieverordening, een toeslagenverordening en een zogenoemde afstemmingsverordening waarin de sancties zijn opgenomen die worden verbonden aan het niet nakomen van verplichtingen in het kader van de WWB. Die sancties bestaan uit het verlagen ('afstemmen') van de bijstand. Voor alle duidelijkheid: 'afstemmingsverordening' en 'maatregelenverordening' zijn 2 begrippen voor hetzelfde. Verderop in deze toelichting wordt aan de begrippenkeuze aandacht besteed.

De grondslag voor de gemeente om verlaging van de bijstand toe te passen is artikel 18 WWB.

Dit artikel luidt:

1. Het college stemt de bijstand en de daaraan verbonden verplichtingen af op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van de belanghebbende.
2. Indien de belanghebbende naar het oordeel van het college tekortschietend besef van verantwoordelijkheid betoont voor de voorziening in het bestaan dan wel de uit deze wet dan wel de artikelen 28, tweede lid, of 29, eerste lid, van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen voortvloeiende verplichtingen niet of onvoldoende nakomt, waaronder begrepen het zich jegens het college zeer ernstig misdragen, verlaagt het college overeenkomstig de verordening, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onderdeel b, de bijstand. Van een verlaging wordt afgezien, indien elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt.
3. Het college heroverweegt een besluit als bedoeld in het tweede lid binnen een door hem te bepalen termijn die ten hoogste drie maanden bedraagt.
4. Bij de toepassing van het eerste lid wordt onder belanghebbende mede verstaan het gezin.

2. Uitgangspunten

In de Wet werk en bijstand (WWB) staat de eigen verantwoordelijkheid van de burger om in zijn levensonderhoud te voorzien centraal. Pas als mensen hiertoe niet in staat blijken te zijn kunnen zij aanspraak maken op ondersteuning van de overheid. In de WWB is dan ook uitdrukkelijk gekozen voor het uitgangspunt dat rechten en plichten twee kanten van één medaille zijn: het recht op een uitkering altijd is verbonden aan de plicht zich in te zetten om weer onafhankelijk van de uitkering te worden. Dit betekent dat de vaststelling van de hoogte van de uitkering niet alleen afhangt van de toepasselijke uitkeringsnorm en de beschikbare middelen van de bijstandsgerechtigde, maar ook van de mate waarin de opgelegde verplichtingen worden nagekomen.

Wanneer het college van mening is dat iemand verplichtingen niet of onvoldoende nakomt wordt de uitkering verlaagd. Er is volgens de wettekst en de Memorie van Toelichting geen sprake van een bevoegdheid maar van een verplichting. Alleen wanneer iedere vorm van verwijtbaarheid ontbreekt, ziet het college af van zo'n verlaging.

Deze verlaging van de uitkering moet plaatsvinden overeenkomstig een door de gemeenteraad vast te stellen verordening. Het college zal daarbij steeds voor ogen moeten houden dat het opleggen van een sanctie gericht is op het (weer) in overeenstemming brengen van de hoogte van de bijstand met de mate waarin de bijstandsgerechtigde de aan de uitkering verbonden verplichtingen nakomt.

Een zorgvuldige afweging van het individuele belang van de bijstandsgerechtigde en het belang van de gemeente bij een zo spoedig mogelijke uitstroom, dient bij de toepassing van het afstemmingsbeleid voorop te staan. Dit stelt enerzijds hoge eisen aan de kwaliteit van de besluitvorming (uitvoerige rapportage, zorgvuldige motivering), en biedt anderzijds ook de mogelijkheid tot het leveren van maatwerk toegespitst op de individuele omstandigheden van de belanghebbende en de ernst van de gedraging.

3. Het begrip maatregel

Het verlagen van de bijstand op grond van het feit dat de belanghebbende zijn verplichtingen niet of in onvoldoende mate is nagekomen, wordt in de wettelijke terminologie aangeduid als het *afstemmen* van de uitkering op de mate waarin de belanghebbende de opgelegde verplichtingen nakomt. Met het begrip 'afstemmen' wordt het uitgangspunt van de WWB benadrukt dat rechten en plichten één kant van dezelfde medaille vormen.

Zonder dat uitgangspunt los te laten, is ervoor gekozen om het verlagen van de bijstand vanwege het niet of onvoldoende nakomen van verplichtingen aan te duiden als *het opleggen van een maatregel*. Daarmee wordt niet alleen aangesloten bij het spraakgebruik dat sinds de Wet Boeten en Maatregelen gangbaar is, maar wordt ook het sanctionerende karakter ervan benadrukt.

Het doel van het opleggen van een maatregel is het bewerkstelligen van gedragsverandering bij de bijstandsgerechtigde welke uiteindelijk gericht dient te zijn op uitkeringsonafhankelijkheid.

4. Standaardisering versus maatwerk

Het uitgangspunt van de WWB is dat bij het afstemmen van de bijstand maatwerk wordt geleverd. In elk individueel geval moet worden beoordeeld in hoeverre de bijstand wordt verlaagd door het opleggen van een maatregel, waarbij rekening wordt gehouden met de ernst van de gedraging, de mate waarin de uitkeringsgerechtigde het gedrag kan worden verweten en de omstandigheden waarin hij verkeert. Tegelijkertijd verplicht de WWB gemeenten om een verordening vast te stellen die regels bevat met betrekking tot het afstemmen van de bijstand. Dit levert een bepaald spanningsveld op: enerzijds moet elke cliënt individueel worden beoordeeld, anderzijds dient de afstemmingsverordening voldoende waarborgen te bieden voor rechtszekerheid en rechtsgelijkheid van de bijstandsgerechtigden in de gemeenten.

Om zowel aan het uitgangspunt van maatwerk te voldoen als aan het punt van rechtszekerheid en rechtsgelijkheid, kan de gemeente standaardmaatregelen voor bepaalde gedragingen opnemen als daarbij maar wordt aangetekend dat in principe elk individueel geval op zichzelf beoordeeld moet worden. Dit betekent dat het college altijd af kan wijken van standaardmaatregelen en bij iedere situatie ook moet bekijken of een afwijking geboden is. Als het college afwijkt van de standaardmaatregel, zal zij dat moeten motiveren. Afwijking van een standaardmaatregel kan zowel een matiging als een verzwaaring betekenen.

5. Nieuwe elementen en bijzondere aandachtspunten

In vergelijking tot de Algemene bijstandswet (Abw) is er een aantal veranderingen dat in deze verordening zijn neerslag dient te krijgen.

- (1) Zo is het onder het regime van de WWB niet mogelijk om bij schending van de inlichtingenplicht een administratieve boete op te leggen. Waar voorheen een boete moest worden opgelegd, moet thans afstemming van de bijstand plaatsvinden.
- (2) Een tweede verandering is de verplichting binnen de WWB om de bijstand te verlagen wanneer een bijstandsgerechtigde zich zeer ernstig misdraagt jegens het college en de in zijn opdracht werkende ambtenaren en medewerkers.

- (3) Nieuw is ook de mogelijkheid om de verlaging voor een meer onbepaalde periode op te leggen, waarbij de duur van de periode wordt bepaald door de duur van de gedragingen van de bijstandsgerechtigde zelf: de verlaging van de bijstand wordt opgelegd totdat de bijstandsgerechtigde de tekortkoming heeft hersteld.
- (4) Tenslotte is het college verplicht tot heroverweging van de verlaging indien deze voor een periode langer dan drie maanden is opgelegd.

Schending inlichtingenplicht met gevolgen voor de bijstand

Onder de Abw werd een boete opgelegd indien een bijstandsgerechtigde de inlichtingenplicht had geschonden waardoor ten onrechte of teveel uitkering werd verstrekt. Dit is onder de WWB niet meer mogelijk. Ook in het geval van de zogenoemde informatiefraude dient een maatregel te

worden opgelegd. Uiteraard kan daarnaast de ten onrechte verstrekte uitkering worden teruggevorderd.

De ernst van de gedraging komt tot uitdrukking in de hoogte van het benadelingsbedrag. Dat is het door de gemeente te veel betaalde bedrag aan bijstand. Om die reden is ook de zwaarte van de maatregel gekoppeld aan de hoogte van het benadelingsbedrag: afhankelijk van de hoogte van het bedrag wordt een bepaald percentage gedurende een maand gekort op de uitkering.

Zeer ernstige misdragingen

Een nieuwe verplichting tot het opleggen van een maatregel bestaat voor de gemeente wanneer een belanghebbende zich jegens het college zeer ernstig misdraagt.

Volgens de Memorie van Toelichting dient in ieder geval sprake te zijn van verwijtbaarheid en van gedrag dat in het normale menselijke verkeer in alle gevallen als onacceptabel kan worden beschouwd.

Het college kan alleen een maatregel opleggen indien er een verband bestaat tussen de ernstige misdraging en (mogelijke) belemmeringen voor het college bij het vaststellen van het recht op uitkering. In de wet wordt gesproken over 'het zich jegens het college zeer ernstig misdragen'. Dit betekent dat alleen agressief gedrag tegenover leden van het college en hun ambtenaren en medewerkers aanleiding zijn voor het opleggen van een maatregel. Er kan dus geen maatregel worden opgelegd als een belanghebbende zich agressief gedraagt tegenover een reïntegratiebedrijf. Het is dan wellicht wel mogelijk om een maatregel op te leggen wegens het niet of onvoldoende meewerken aan trajectbemiddeling.

Aangezien het moet gaan om 'zeer ernstige misdragingen' past daarbij geen geringe sanctie. Om die reden is gekozen voor een maatregel van minimaal 20 procent tot maximaal 100 procent van de bijstandsnorm gedurende een maand afhankelijk van de ernst van de gedraging. Voor de zwaarste maatregel is alleen reden wanneer sprake is van bedreiging of fysiek geweld tegen personen.

Maatregel voor onbepaalde duur

In de Memorie van Toelichting bij artikel 18 WWB wordt expliciet vermeld dat het college de maatregel voor een bepaalde periode kan opleggen of voor een onbepaalde periode totdat de belanghebbende de tekortkoming heeft hersteld. De belanghebbende heeft in een dergelijk geval zelf in de hand hoe lang de maatregel zal duren. Wanneer bijvoorbeeld een belanghebbende niet wil meewerken aan trajectbemiddeling en een sanctie voor onbepaalde duur krijgt opgelegd, vervalt de maatregel op het moment dat hij er blijkt van geeft dat hij wel wil meewerken. Dat kan al de volgende dag zijn. De maatregel wordt dan slechts voor één dag opgelegd. Het is in het geval van een maatregel voor onbepaalde duur uiteraard van groot belang om in het besluit waarin de maatregel wordt opgelegd duidelijk aan te geven wat de

belanghebbende moet doen om de maatregel op te heffen. Een maatregel voor onbepaalde duur kan ook alleen worden opgelegd bij gedragingen waarvan de belanghebbende het herstel (nog steeds) zelf in de hand heeft.

In de verordening is ervoor gekozen om in het kader van (herhaaldelijke) recidive het opleggen van een maatregel voor onbepaalde duur mogelijk te maken.

Het opleggen van een maatregel voor onbepaalde duur dient te worden gezien als een uiterste middel om die belanghebbenden die stelselmatig of categorisch weigeren om aan de verplichtingen die de WWB aan het recht op een uitkering verbindt te voldoen, te bewegen hun gedrag te veranderen.

Handhavingsbeleid

Het doel van dit artikel is de handhaving van de WWB en het fraudebeleid op de agenda van de gemeenteraden te zetten. Door over handhavingsbeleid een artikel op te nemen in de Maatregelenverordening, hoeft de raad geen aparte fraudeverordening vast te stellen. In de conceptverordening is gebruik gemaakt van deze mogelijkheid door artikel 19 over handhavingsbeleid op te nemen. Ingevolge dit artikel biedt het college jaarlijks een handhavingsplan aan de raad aan met daarin het te voeren beleid op gebied van handhaving, bestrijding van misbruik en oneigenlijk gebruik van de wet en de te verwachten resultaten en rapporteert hierover jaarlijks aan de raad.

6. Wijzigingen

In de verordening zijn de regelgeving en beleid zoals die golden onder de Abw zowel wat betreft de inhoud als de systematiek grotendeels overgenomen.

De WWB verbindt aan het recht op uitkering verschillende soorten verplichtingen. De gemeente dient in haar maatregelenverordening deze verplichtingen nader uit te werken. Het uitwerken van die verplichtingen kan in de vorm van het vastleggen van gedragingen die door de gemeente worden opgevat als het schenden van een verplichting. Daarmee wordt aangesloten bij het huidige maatregelenbeleid. In de hoofdstukken 2 tot en met 4 zijn de gedragingen die moeten leiden tot een maatregel vastgelegd.

Op onderdelen zijn enkele wijzigingen doorgevoerd teneinde aan te sluiten bij de uitgangspunten van de WWB enerzijds en anderzijds hiaten in de bestaande praktijk te ondervangen.

Recidive

In de verordening is, evenals in bestaand beleid, een regeling opgenomen voor de situatie dat een belanghebbende binnen een bepaalde periode (in casu 12 maanden) zich opnieuw schuldig maakt aan dezelfde verwijtbare gedraging. Gelet op de uitgangspunten van de WWB namelijk dat a) recht op bijstand en de plicht zo snel mogelijk uit de bijstand te komen twee kanten van dezelfde medaille vormen en b) maatwerk moet worden geleverd, is gekozen voor een uitgebreide en flexibele recidivebepaling. Afhankelijk van de omstandigheden van het geval kan gekozen worden voor een verlenging van de duur van de maatregel dan wel verhoging van het percentage. Zoals hierboven reeds is uiteengezet behoort bij stelselmatige weigerachtigheid ook het opleggen van een maatregel voor onbepaalde duur tot de mogelijkheden.

Waarschuwing

Onder de Abw bestond de mogelijkheid om in bepaalde gevallen, namelijk bij het te laat of onbehoorlijk verstrekken van inlichtingen (die geen terugvordering tot gevolg heeft) de eerste keer te volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing in plaats van het opleggen

van een maatregel. Hoewel deze mogelijkheid in de WWB niet is overgenomen, is ervoor gekozen om in deze verordening de mogelijkheid van het geven van waarschuwing weer op te nemen en op twee manieren uit te breiden.

Zo kan nu bij het verzaken van arbeidsverplichtingen als niet solliciteren, niet meewerken aan een diagnosegesprek en onvoldoende meewerken aan reïntegratie, eerst een waarschuwing worden opgelegd in plaats van een maatregel.

In de tweede plaats is de termijn waarbinnen opnieuw eerst weer een waarschuwing kan worden opgelegd verkort. Mocht onder het oude beleid geen waarschuwing worden gegeven indien het niet of niet behoorlijk nakomen van de verplichting plaatsvindt binnen een periode van twee jaar te rekenen vanaf de datum waarop eerder een waarschuwing is gegeven, nu is die termijn verkort tot 12 maanden.

Arbeidsverplichtingen

Bij het uitwerken van de arbeidsverplichtingen in de verordening is de structuur van het 'oude' Maatregelenbesluit als leidraad genomen.

De percentages van de maatregelen blijven nagenoeg hetzelfde als onder het Maatregelenbesluit, zij het dat in veel gevallen eerst een waarschuwing wordt opgelegd. Wat betreft het meewerken aan trajectbemiddeling wordt onderscheid gemaakt tussen in onvoldoende mate meewerken aan een traject, waarvoor een standaardmaatregel van 20 procent van de bijstandsnorm gedurende een maand kan worden opgelegd en het in het geheel niet meewerken aan een traject. Werkt een belanghebbende helemaal niet – meer – mee aan trajectbemiddeling dan wordt een maatregel van 50 procent gedurende een maand opgelegd. Deze laatste gedraging is in een aparte categorie ondergebracht (categorie 4).

Het verplicht ondertekenen van een zogenoemd trajectplan keert niet terug omdat deze verplichting in de WWB niet meer is opgenomen.

Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

Van tekortschietend besef van verantwoordelijkheid is sprake wanneer een belanghebbende door bepaalde gedragingen onnodig een beroep op bijstand doet, bijvoorbeeld door een onverantwoorde besteding van het vermogen of door geen beroep te doen op een voorliggende voorziening zoals een werkloosheidsuitkering. Deze maatregelwaardige gedraging bestond reeds onder de Abw en wat betreft de op te leggen maatregel werd de ernst van de gedraging uitgedrukt in de duur van de maatregel. De duur van de maatregel kon maximaal 12 maanden bedragen. Teneinde de systematiek van de conceptverordening eenvoudig en duidelijk te houden is aangesloten bij de maatregelen in geval van informatiefraude. Er wordt derhalve een relatie gelegd tussen de *hoogte* van de maatregel en het benadelingsbedrag. Het benadelingsbedrag is in deze situatie het bedrag aan bijstand dat onnodig, dus tot een te hoog bedrag is verleend. Bij een maatregel vanwege tekortschietend besef van verantwoordelijkheid gelden dezelfde percentages als bij schending van de informatieplicht. De maatregel wordt gedurende één maand opgelegd. In veel gevallen zal dit een matiging van de maatregel ten opzichte van het bestaande beleid betekenen.

7. De relatie met de reïntegratieverordening

De raad dient tevens een reïntegratieverordening vast te stellen. In deze verordening wordt aandacht geschonken aan de voorzieningen die de gemeente kan inzetten. De vertaling daarvan vindt plaats in de individuele beschikking. Indien een belanghebbende de opgelegde verplichtingen tot deelname aan voorzieningen niet nakomt, leidt dit in beginsel tot een maatregel, waarvoor de basis is gelegd in de maatregelenverordening.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1 Begripsomschrijving

De begrippen die in de verordening worden gebruikt hebben een gelijkluidende betekenis als de omschrijving in de Wet werk en bijstand (WWB) tenzij anders is bepaald (tweede lid).

In de verordening wordt het begrip ‘maatregel voor onbepaalde duur’ gebruikt. Dit begrip wordt in de Memorie van Toelichting bij artikel 18 WWB als volgt uitgelegd: Burgemeester en wethouders kunnen de verlaging voor een bepaalde periode opleggen of totdat de belanghebbende de tekortkomingen heeft hersteld.

In de verordening wordt het begrip ‘benadelingsbedrag’ gedefinieerd als ‘het netto-bedrag dat ten onrechte of tot een te hoog bedrag is verleend’. Deze definitie wijkt af van de begripsbepaling in het (voormalige) Boetebesluit dat uitgaat van een bruto-bedrag. Aangezien in de uitvoeringspraktijk is gebleken dat het gebruik van een bruto-benadelingsbedrag veelvuldig tot verwarring heeft geleid, is voor een netto-bedrag gekozen.

In de verordening wordt het begrip ‘belanghebbende’ gebruikt. Dit begrip wordt in artikel 1:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) omschreven als ‘degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken’.

Artikel 2 Het opleggen van een maatregel

Eerste lid

De WWB verbindt aan het recht op een bijstandsuitkering onder andere de volgende verplichtingen:

1. Het tonen van voldoende besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan (artikel 18, tweede lid).
2. De plicht tot arbeidsinschakeling (artikel 9). Deze plicht bestaat uit twee soorten verplichtingen:
 - de plicht om naar vermogen algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen en deze te aanvaarden; en
 - de plicht gebruik te maken van een door het college aangeboden voorziening gericht op ondersteuning bij arbeidsinschakeling. Deze verplichtingen zullen nader moeten worden uitgewerkt in specifieke verplichtingen die zijn toegesneden op de situatie en mogelijkheden van de bijstandsgerechtigde. De reïntegratieverordening, vormt de juridische basis voor opleggen van deze specifieke verplichtingen. Deze verplichtingen zullen in het besluit tot het verlenen van bijstand moeten worden neergelegd.
3. De informatieplicht (artikel 17, eerste lid). Op een uitkeringsgerechtigde rust de verplichting aan het college op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling te doen van alle feiten en omstandigheden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op zijn arbeidsinschakeling of het recht op bijstand.
4. De medewerkingsplicht (artikel 17, tweede lid). Dit is de plicht van uitkeringsgerechtigden om desgevraagd het college de medewerking te verlenen die redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van de wet. De medewerkingsplicht kan uit allerlei concrete verplichtingen bestaan. Artikel 18, tweede lid, noemt een gedraging die in ieder geval een schending van de medewerkingsplicht inhoudt: ‘het zich jegens het college zeer ernstig misdragen’.

De Wet SUWI legt ook verplichtingen op aan uitkeringsgerechtigden. Het betreft de verplichting om alle gevraagde gegevens en bewijsstukken aan de Centrale organisatie werk

en inkomen te verstrekken die nodig zijn voor de beslissing door het college (artikel 28, tweede lid Wet SUWI) en de verplichting om op verzoek of onverwijld uit eigen beweging alle feiten en omstandigheden mee te delen aan de Centrale organisatie werk en inkomen, waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op het recht op bijstand, het geldend maken van het recht op bijstand of de hoogte of de duur van de bijstand.

Tweede lid

In de maatregelenverordening zijn voor allerlei gedragingen die een schending van een verplichting betekenen, standaardmaatregelen vastgesteld in de vorm van een vaste (percentuele) verlaging van de bijstandsnorm.

In het tweede lid is de hoofdregel neergelegd: het college dient een op te leggen maatregel af te stemmen op de individuele omstandigheden van de belanghebbende en de mate van verwijtbaarheid. Deze bepaling brengt met zich mee dat het college bij elke op te leggen maatregel zal moeten nagaan of gelet op de individuele omstandigheden van de betrokken uitkeringsgerechtigde afwijking van de hoogte en de duur van de voorgeschreven standaardmaatregel geboden is. Afwijking van de standaardmaatregel kan zowel een matiging als een verzwaring betekenen.

Dit betekent dat het college bij het beoordelen of een maatregel moet worden opgelegd, en zo ja welke, telkens de volgende drie stappen moet doorlopen:

- Stap 1: vaststellen van de ernst van de gedraging;
- Stap 2: vaststellen van de verwijtbaarheid;
- Stap 3: vaststellen van de omstandigheden van de uitkeringsgerechtigde.

De ernst van de gedraging komt tot uitdrukking in het standaardpercentage waarmee de bijstand wordt verlaagd. Wat betreft de beoordeling van de mate van verwijtbaarheid wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 5.

Matiging van de opgelegde maatregel wegens persoonlijke omstandigheden kan bijvoorbeeld in de volgende gevallen aan de orde zijn:

- bijzondere financiële omstandigheden van de belanghebbende, zoals hoge woonlasten of andere vaste lasten of uitgaven van bijzondere aard waarvoor geen financiële tegemoetkoming mogelijk is;
- sociale omstandigheden, gezinnen met kinderen bijvoorbeeld.

Artikel 3 De berekeningsgrondslag

Eerste lid

In dit lid is het uitgangspunt vastgelegd dat een maatregel wordt opgelegd over de bijstandsnorm. Onder de bijstandsnorm wordt verstaan de wettelijke norm, inclusief gemeentelijke toeslag of verlaging en inclusief vakantietoeslag.

Tweede lid

Onderdeel a: de 18 tot 21-jarigen ontvangen een lage jongerennorm, die indien noodzakelijk wordt aangevuld door middel van aanvullende bijzondere bijstand in de kosten van levensonderhoud. Indien de maatregel alleen op de lage jongerennorm wordt opgelegd, zou dit leiden tot rechtsongelijkheid ten opzichte van de 21-jarigen.

Onderdeel b: deze bepaling maakt het mogelijk dat het college in incidentele gevallen een maatregel oplegt over de bijzondere bijstand. Er moet dan wel een verband bestaan tussen de gedraging van een belanghebbende en zijn recht op bijzondere bijstand. Ingevolge de jurisprudentie wordt in een dergelijk geval echter meestal wegens tekortschietend besef van verantwoordelijkheid geen bijzondere bijstand toegekend.

Artikel 4 Het besluit tot opleggen van een maatregel

Het verlagen van de bijstand omdat een maatregel wordt opgelegd, vindt plaats door middel van een besluit. Wanneer een maatregel bij een lopende uitkering wordt opgelegd, wordt een besluit tot vaststelling van de algemene bijstand op grond van artikel 45 WWB genomen. In het enkele geval dat een besluit met terugwerkende kracht wordt opgelegd (artikel 6, tweede lid), moet een besluit tot herziening van de bijstand worden genomen op grond van artikel 54, derde lid WWB.

In dit artikel wordt aangegeven wat in het besluit in ieder geval moet worden vermeld. Deze eisen vloeien rechtstreeks voort uit de Awb en dan met name uit het motiveringsbeginsel. Het motiveringsvereiste houdt onder andere in dat een besluit kenbaar is en van een deugdelijke motivering wordt voorzien.

Artikel 5 Afzien van het opleggen van een maatregel

Eerste lid

Het afzien van het opleggen van een maatregel 'indien elke vorm van verwijtbaarheid' ontbreekt, is geregeld in artikel 18, tweede lid, WWB. Wanneer sprake is van het ontbreken van elke vorm van verwijtbaarheid is afhankelijk van het concrete geval en kan niet op voorhand worden vastgelegd. In het bestaande beleid zijn alleen enkele voorbeelden opgesomd van omstandigheden die van invloed zouden kunnen zijn op de verwijtbaarheid zoals de duur van de gedraging, leeftijd en arbeidsverleden, afstand tot de arbeidsmarkt.

Een andere reden om af te zien van het opleggen van een maatregel is dat de gedraging te lang geleden heeft plaatsgevonden (verjaring). Omwille van de effectiviteit ('lik op stuk') is het nodig dat een maatregel spoedig nadat de gedraging heeft plaatsgehad, wordt opgelegd. Om deze reden wordt onder b. geregeld dat het college geen maatregelen opgelegd voor gedragingen die langer dan één jaar geleden hebben plaatsgevonden.

Voor gedragingen die een schending van de informatieplicht inhouden en als gevolg waarvan ten onrechte bijstand is verleend of een te hoog bedrag aan bijstand is verleend, geldt in de verordening een verjaringstermijn van vijf jaar. Met deze termijn wordt aangesloten bij de termijn die staat in artikel 14e van de Algemene bijstandswet (Abw) in verband met het opleggen van een boete wegens niet-nakoming van de informatieplicht. Een termijn van vijf jaar ligt voor de hand gelet op de ernst van de gedraging (fraude) en gelet op het feit dat frauduleus gedrag vaak pas na enige tijd bekend raakt bij de gemeente of dat het verzamelen van bewijsmateriaal uitgebreid en langdurig onderzoek vereist.

Tweede lid

Hierin wordt geregeld dat het college kan afzien van het opleggen van een maatregel indien het daarvoor dringende redenen aanwezig acht. Wat dringende redenen zijn, is afhankelijk van de concrete situatie en kan dus niet op voorhand worden vastgelegd. Een voorbeeld kan het verschil tussen het (deels) ontbreken van verwijtbaarheid en het aanwezig zijn van een dringende reden om van het opleggen van een maatregel af te zien verduidelijken: Indien een belanghebbende niet solliciteert omdat hij kort geleden zijn partner heeft verloren, kan sprake zijn van het ontbreken van verwijtbaarheid. Indien bij een belanghebbende, die in de afgelopen periode niet heeft gesolliciteerd waardoor er op zich reden is tot het opleggen van een maatregel, op het moment van opleggen van de maatregel blijkt dat zojuist zijn partner is overleden, kan sprake zijn van dringende redenen om geen maatregel op te leggen.

Derde lid

Het doen van een schriftelijke mededeling dat het college afziet van het opleggen van een maatregel wegens dringende redenen is van belang in verband met eventuele recidive.

Artikel 6 Ingangsdatum en tijdvak

Eerste lid

Het opleggen van een maatregel vindt plaats door middel van het verlagen van de uitkering die in de nabije toekomst wordt verstrekt; dit is de meest efficiënte methode. In dit lid is vastgelegd dat een maatregel wordt opgelegd met ingang van de eerstvolgende kalendermaand, waarbij wordt uitgegaan van de voor die maand geldende bijstandsnorm.

Tweede lid

Wanneer een uitkeringsbedrag nog niet (volledig) aan de bijstandsgerechtigde is uitbetaald, kan het praktisch zijn om de verlaging van de uitkering te verrekenen met het bedrag dat nog moet worden uitbetaald. In dat geval moet de bijstand wel worden herzien.

Derde lid

Dit lid regelt dat een maatregel voor bepaalde of onbepaalde duur wordt opgelegd. Een maatregel voor onbepaalde duur wil zeggen dat de maatregel wordt opgelegd totdat de belanghebbende de tekortkoming(en) heeft hersteld.

Wordt een maatregel voor een langere duur dan drie maanden opgelegd, dan zal het college de maatregel aan een herbeoordeling moeten onderwerpen. Dit is geregeld in artikel 18, derde lid WWB. De gemeente mag zelf bepalen wanneer die herbeoordeling plaatsvindt, als dat maar gebeurt uiterlijk na drie maanden nadat het besluit is genomen. Bij zo'n herbeoordeling hoeft niet opnieuw een besluit te worden genomen, waarbij alle feiten en omstandigheden opnieuw tegen het licht worden gehouden. Een marginale beoordeling volstaat: het college moet beoordelen of het redelijk is dat de opgelegde maatregel wordt gecontinueerd. Daarbij kan worden gekeken naar de omstandigheden waarin belanghebbende verkeert, maar bijvoorbeeld ook of de betreffende persoon nu wel aan zijn verplichtingen voldoet.

Artikel 7 Samenloop van gedragingen

De regeling voor de samenloop van gedragingen heeft betrekking op verschillende gedragingen van een bijstandsgerechtigde die (min of meer) gelijktijdig plaatsvinden. De regeling geldt dus niet voor een bepaalde gedraging die verschillende schendingen van verplichtingen met zich meebrengt.

Indien sprake is van schending van meerdere verplichtingen door één gedraging, dan dient voor het toepassen van de maatregel te worden uitgegaan van de gedraging waarop de zwaarste maatregel van toepassing is.

Artikel 8 Recidive

Eerste lid

Indien binnen één jaar na een eerste verwijtbare gedraging sprake is van een herhaling van de verwijtbare gedraging of een gedraging van dezelfde of een hogere categorie, wordt de ernst van de gedraging tot uitdrukking gebracht in een verdubbeling van de duur van de maatregel. Met eerste verwijtbare gedraging wordt de eerste gedraging verstaan die aanleiding is geweest tot een maatregel, ook indien de maatregel wegens dringende redenen niet is geëffectueerd. Voor het bepalen van de aanvang van de termijn van 12 maanden, geldt het tijdstip waarop het besluit waarmee de maatregel is opgelegd, bekend is gemaakt.

Tweede lid

In dit lid is geregeld dat, indien de feiten en omstandigheden daartoe aanleiding geven, er voor kan worden gekozen om in plaats van de duur van de maatregel, het percentage van de maatregel te verdubbelen. Wanneer bijvoorbeeld een jongere niet solliciteert en van een uitkering met een standaardmaatregel nog wel kan rondkomen en dus nog steeds niet solliciteert, zal een verdubbeling van het percentage eerder tot gedragsverandering leiden dan het verdubbelen van de duur van de maatregel. In het geval van een gezin met kinderen en verschillende aflossingen van schulden zal alleen het verdubbelen van de duur van de maatregel aangewezen zijn.

Derde lid

Indien een belanghebbende zich voor de derde maal of vaker binnen twaalf maanden schuldig maakt aan dezelfde verwijtbare gedraging kan ervoor gekozen worden om een maatregel voor onbepaalde duur op te leggen. Bijvoorbeeld wanneer een belanghebbende blijft weigeren om te solliciteren. Door kopieën van sollicitatiebrieven te overleggen kan de belanghebbende dan bewerkstelligen dat de maatregel wordt opgeheven. Zoals in de algemene toelichting reeds is uiteengezet kan een maatregel voor onbepaalde duur alleen worden opgelegd bij gedragingen waarvan belanghebbende het herstel zelf (nog steeds) in de hand heeft. In het besluit waarbij de maatregel wordt opgelegd dient duidelijk te worden aangegeven wat de belanghebbende moet doen om de maatregel op te heffen.

Vierde lid

In bijzondere gevallen, waarbij gedacht moet worden aan stelselmatige weigerachtigheid om aan de verplichtingen die de WWB oplegt te voldoen, heeft het college de mogelijkheid (het is eveneens een zogenoemde kan-bepaling) om een maatregel van honderd procent voor onbepaalde duur op te leggen. Uiteraard dienen, zoals in alle maatregelwaardige gevallen, de ernst van de gedraging, de mate waarin de belanghebbende de gedraging kan worden verweten en de omstandigheden waarin hij verkeert te bepalen of de in de verordening aangegeven maatregel moet opgelegd of dat er reden is om daarvan af te wijken (artikel 2, lid 2 van deze verordening).

Artikel 9 Indeling in categorieën

De gedragingen die verband houden met het geen of onvoldoende medewerking verlenen aan het verkrijgen of behouden van algemeen geaccepteerde arbeid, worden in vijf categorieën onderscheiden. Hierbij is de ernst van de gedraging het onderscheidend criterium. Een gedraging wordt ernstiger geacht naarmate de gedraging concretere gevolgen heeft voor het niet verkrijgen of behouden van betaalde arbeid.

De gedragingen die in dit artikel worden genoemd zijn minder concreet omschreven dan in het Maatregelenbesluit. De reden hiervoor is dat de WWB, in tegenstelling tot de Abw, volstaat met een algemene omschrijving van de plicht tot arbeidsinschakeling. De concrete invulling van de verplichtingen dient zoveel mogelijk te worden afgestemd op de mogelijkheden van de individuele bijstandsgerechtigde.

De eerste categorie betreft de formele verplichting om zich als werkzoekende in te schrijven bij het de Centrale organisatie Werk en Inkomen (CWI) en ingeschreven te doen blijven.

De tweede categorie betreft de verplichting tot een actieve opstelling op de arbeidsmarkt, de eigen verantwoordelijkheid van de belanghebbende om bijvoorbeeld voldoende te solliciteren en te voldoen aan een oproep en medewerking te verlenen aan een onderzoek gericht op de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling.

In de derde (en volgende) categorie gaat het om gedragingen die direct een aanleiding vormen tot een beroep op bijstand of het zonder noodzaak langer voortduren daarvan. Het gaat hier om het stellen van niet verantwoorde beperkingen ten aanzien van de aanvaardbare arbeid en om gedragingen die de kansen op arbeidsinschakeling verminderen. Voorbeelden van deze categorie zijn negatieve gedragingen bij sollicitaties en onvoldoende meewerken aan het opgestelde trajectplan.

De vierde categorie betreft de situatie dat de belanghebbende helemaal niet wil meewerken aan trajectbemiddeling.

De vijfde categorie betreft het niet aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid alsmede door eigen toedoen voorafgaand aan de aanvraag algemeen geaccepteerde arbeid niet behouden dan wel tijdens de bijstand deeltijdarbeid niet behouden.

Artikel 10 De hoogte en duur van de maatregel

Eerste lid

Deze bepaling bevat de standaardmaatregelen voor de vijf categorieën van gedragingen die verband houden met het geen of onvoldoende medewerking verlenen aan het verkrijgen of behouden van algemeen geaccepteerde arbeid. De percentages waarmee de bijstand wordt verlaagd zijn ten opzichte van het Maatregelenbesluit nagenoeg hetzelfde gebleven, zij het dat in geval van niet meewerken aan reïntegratie onderscheid is gemaakt tussen onvoldoende meewerken en in het geheel niet meewerken.

Tweede lid

In dit lid wordt vastgelegd dat in geval van niet (meer) ingeschreven staan bij het CWI eerst een waarschuwing wordt opgelegd in plaats van een maatregel.

Derde lid

In geval van niet solliciteren, onvoldoende of niet meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling en onvoldoende meewerken aan reïntegratie kan eerst een waarschuwing worden opgelegd in plaats van een maatregel. Dit betekent dat de eerste keer

(binnen een jaar) een waarschuwing wordt opgelegd tenzij er in het voorliggende geval redenen zijn om direct een maatregel op te leggen. De keuze voor een maatregel dient te worden gemotiveerd.

Een schriftelijke waarschuwing is geen maatregel. Dit wil zeggen dat bij herhaling van de gedraging na een waarschuwing, in principe een maatregel wordt opgelegd zonder toepassing van de recidivemaatregel.

Hoofdstuk 3 Niet nakomen van de inlichtingenplicht

In dit hoofdstuk worden twee vormen van het niet nakomen van de informatieplicht onderscheiden:

1. Artikel 11: het niet tijdig verstrekken van inlichtingen aan de gemeente. In deze situatie is artikel 54 WWB van toepassing. Het college kan in dat geval het recht op bijstand opschorten en belanghebbende in de gelegenheid stellen binnen een door hem te stellen termijn het verzuim te herstellen
2. Artikel 12: het verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen aan de gemeente, waardoor er ten onrechte een uitkering is verstrekt of een te hoog bedrag aan bijstand is verstrekt. In deze situatie heeft de uitkeringsgerechtigde niet voldaan aan de inlichtingenplicht van artikel 17 WWB. Het opzettelijk verzwijgen van relevante

informatie tegenover de gemeente, met het oogmerk een (hogere) uitkering te krijgen (fraude) vormt een schending van de informatieplicht van artikel 17.

Het kan ook voorkomen dat bepaalde gevraagde gegevens *niet* aan de gemeente worden verstrekt. In dat geval kan het college de rechtmatigheid van de uitkering niet vaststellen. De bijstand moet dan worden geweigerd (in de situatie dat een uitkering wordt aangevraagd) of het besluit tot toekenning van de bijstand moet worden ingetrokken (bij een lopende uitkering). Het opleggen van een maatregel is dus bij het niet-verstrekken van gegevens die noodzakelijk zijn voor het vaststellen van de rechtmatigheid van de uitkering niet aan de orde.

Artikel 11 Te laat verstrekken van gegevens

Eerste lid

Indien een cliënt de voor de verlening van de bijstand van belang zijnde gegevens of gevorderde bewijsstukken niet op tijd verstrekt, kan het college het recht op bijstand opschorten (artikel 54, eerste lid, WWB). Het college geeft de cliënt vervolgens een termijn waarbinnen hij zijn verzuim kan herstellen (de hersteltermijn).

Wordt de gevraagde informatie niet binnen de gestelde termijn aan de gemeente verstrekt, dan kan het college de bijstand stopzetten (het intrekken van het besluit tot toekenning van de bijstand). Worden de gevraagde gegevens wél binnen de hersteltermijn verstrekt, dan wordt de bijstand voortgezet, maar wordt tevens een maatregel opgelegd. Dit lid regelt de hoogte van de maatregel.

Tweede lid

Bij dit artikellid geldt hetzelfde als is aangegeven bij het tweede lid van artikel 10. Een schriftelijke waarschuwing is geen maatregel. Dit wil zeggen dat bij herhaling van de gedraging in principe een maatregel wordt opgelegd zonder toepassing van de recidivemaatregel.

Artikel 12 Verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen met gevolgen voor de bijstand

Eerste lid

In artikel 17, eerste lid, WWB is bepaald dat belanghebbende op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling doet van alle feiten en omstandigheden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op zijn arbeidsinschakeling of het recht op bijstand.

De ernst van de gedraging komt tot uitdrukking in de hoogte van het benadelingsbedrag. Dat is het door de gemeente te veel betaalde bedrag aan bijstand.

Tweede lid

De maatregel wegens het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht bedoeld in artikel 17 van de WWB wordt afhankelijk gesteld van de hoogte van het bedrag aan bijstand dat als gevolg van de schending van die verplichting ten onrechte of te veel aan de belanghebbende is betaald.

De maatregel wordt toegepast op de toekomstige bijstandsuitkering van de belanghebbende. De keuze voor het opleggen van een maatregel voor de toekomst heeft bij informatiefraude tot gevolg dat geen maatregel kan worden opgelegd wanneer de uitkering reeds is beëindigd. Wel bestaat de mogelijkheid tot 'bevriezing' van de maatregel. Indien de belanghebbende binnen korte tijd (een jaar) opnieuw een uitkering aanvraagt, kan alsnog een maatregel worden opgelegd.

De relatie met de strafrechtelijke sanctie:

Onder het huidige regime bestaat de verplichting voor gemeenten om proces-verbaal op te maken en aangifte te doen bij het Openbaar Ministerie (OM) indien er sprake is van fraude en het benadelingsbedrag hoger is dan € 6.000,- (de aangifterichtlijn sociale zekerheid). Het is de bedoeling dat deze taakverdeling tussen gemeenten en het OM blijft bestaan.

Uitgangspunt is dat indien aangifte wordt gedaan bij het OM er geen maatregel wordt opgelegd.

Artikel 13 Verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen zonder gevolgen voor de bijstand

Eerste lid

In dit artikel wordt de zogeheten ‘nulfraude’ geregeld: het verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen, zonder dat deze gedraging gevolgen heeft voor de hoogte van de bijstand. Voorbeelden van nulfraude zijn het niet opgeven van een vermogensbestanddeel onder de vermogensgrens of het niet melden van vrijwilligerswerk.

Tweede lid

De waarschuwingsbepaling bij het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht is gelijk aan de waarschuwingsbepaling bij het te laat verstrekken van informatie.

Artikel 14 Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

Eerste lid

De verplichting om voldoende besef van verantwoordelijkheid te tonen voor de voorziening in het bestaan, geldt reeds voordat een bijstandsuitkering wordt aangevraagd. Dit betekent dat wanneer iemand in de periode voorafgaand aan de bijstandaanvraag een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid heeft getoond, waardoor hij niet langer beschikt over de middelen om in de kosten van het bestaan te voorzien en als gevolg daarvan een bijstandsuitkering aanvraagt, de gemeente bij de toekenning van de bijstand hiermee rekening kan houden door het opleggen van een maatregel.

Een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid kan uit allerlei gedragingen blijken, zoals:

- een onverantwoorde besteding van vermogen;
- geen of te late aanvraag doen voor een voorliggende voorziening;
- het niet nakomen van de verplichting tot instellen alimentatievordering.

Het opleggen van een maatregel laat onverlet de mogelijkheid van artikel 48 WWB om bijstand in de vorm van een geldlening toe te kennen.

Tweede lid

In dit lid wordt, op dezelfde wijze als bij schending inlichtingenplicht met gevolgen voor de bijstand, een relatie gelegd tussen de hoogte van de maatregel en het benadelingsbedrag. Het benadelingsbedrag is in dit geval de omvang van het vermogen of de voorziening waarmee de betrokkene gedurende kortere of langere tijd buiten de bijstand zou zijn gebleven.

Artikel 15 Niet tonen van een identificatiebewijs

De identificatieplicht is neergelegd in artikel 17, vierde lid WWB.

Een ieder is desgevraagd verplicht aan het college informatie te verstrekken omtrent zijn identiteit, voor zover dit redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van deze wet.

Dit betekent dat wanneer een medewerker van de sociale dienst onderzoek doet op bijvoorbeeld een arbeidsplaats of bij een huisbezoek (of uiteraard in de spreekkamer), de belanghebbende op verzoek een identificatiebewijs moet tonen.

Indien een belanghebbende helemaal geen identiteitsbewijs kan of wil tonen dient de uitkering geweigerd te worden, want het recht kan niet worden vastgesteld.

Artikel 16 Niet nakomen van aanvullende verplichtingen

Aanvullende verplichtingen zijn vermeld in paragraaf 6.3 van de WWB.

Naast de algemene voor iedere uitkeringsgerechtigde geldende verplichtingen, kent de WWB de bevoegdheid aan het college toe om aanvullende verplichtingen aan een bijstandsgerechtigde op te leggen. Het betreft verplichtingen die strekken tot arbeidsinschakeling, dan wel verband houden met de aard en het doel van een bepaalde vorm van bijstand of strekken tot vermindering of beëindiging van de bijstand zoals:

- het aanvragen van kinderalimentatie;
- akkoord gaan met doorbetaling van vaste lasten door de sociale dienst;
- beëindigen van een niet-noodzakelijke of te lang durende opleiding.

Artikel 17 Niet verlenen van de gevraagde medewerking

De plicht van uitkeringsgerechtigden om desgevraagd aan het college medewerking te verlenen die redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van de wet is neergelegd in artikel 17, tweede lid WWB. De medewerkingsplicht kan uit allerlei concrete verplichtingen bestaan zoals:

- het toestaan van huisbezoek;
- het voeren van een gesprek in de spreekkamer;
- het meewerken aan een psychologisch onderzoek.

Artikel 18 Zeer ernstige misdragingen

Eerste lid

Onder de term 'zeer ernstige misdragingen' kunnen diverse vormen van agressie worden verstaan, zij het dat er sprake moet zijn van verwijtbaarheid en van gedrag dat in het normale menselijke verkeer in alle gevallen als onacceptabel kan worden beschouwd.

Het college kan, zoals is aangegeven bij de algemene toelichting, alleen een maatregel opleggen indien er een verband bestaat tussen de ernstige misdraging en (mogelijke) belemmeringen voor de gemeente bij het vaststellen van het recht op een uitkering. Vandaar dat in dit artikel wordt bepaald dat de zeer ernstige misdragingen moeten hebben plaatsgevonden onder omstandigheden die rechtstreeks verband houden met de uitvoering van de WWB.

In artikel 18, tweede lid WWB wordt gesproken over 'het zich jegens het college zeer ernstig misdragen'. Dit betekent dat alleen (zeer) agressief gedrag tegenover leden van het college en hun ambtenaren aanleiding zijn voor het opleggen van een maatregel. Er kan dus geen maatregel worden opgelegd als een klant zich agressief heeft gedragen tegenover een medewerker van een andere organisatie die belast is met de uitvoering van de WWB, bijvoorbeeld een reïntegratiebedrijf. Het is dat geval wellicht wel mogelijk om een maatregel op te leggen wegens het niet of onvoldoende gebruikmaken van een voorziening gericht op arbeidsinschakeling (artikel 9 van deze verordening).

Tweede lid

In dit lid wordt een relatie gelegd tussen de ernst van de gedraging en de hoogte van de maatregel. Er is gekozen voor een oplopend percentage van 20 tot 100 procent van de bijstandsnorm gedurende een maand.

Hoofdstuk 5 Handhaving

Artikel 19 Handhavingsbeleid

Door een amendement van de heer Weekers, Tweede Kamerlid voor de VVD, is artikel 8a in de WWB terechtgekomen. Dit artikel bepaalt dat de raad in het kader van het financiële beheer bij verordening regels stelt voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van bijstand alsmede van misbruik en oneigenlijk gebruik van de wet. Door het opnemen van dit artikel over handhavingsbeleid is hieraan voldaan.

Hoofdstuk 6 Slotbepalingen

Artikel 20 De inwerkingtreding

Deze verordening heeft onmiddellijke werking. Dit betekent dat alle maatregelen die zijn opgelegd op grond van de Abw gelden als maatregelen die zijn opgelegd op grond van de WWB en deze verordening.

Bovendien is deze verordening van toepassing op gedragingen die zich vóór de inwerkingtreding van deze verordening hebben voorgedaan. Uitzondering hierop vormen zeer ernstige misdragingen jegens het college. Op grond van de Abw kan naar aanleiding van dergelijke gedragingen geen maatregel worden opgelegd. Dit betekent dat alleen zeer ernstige misdragingen van bijstandsgerechtigden die plaatsvinden nadat deze verordening van kracht is geworden, kunnen leiden tot het opleggen van een maatregel.

Gemeentebladnummer: 2012 - 11
2012 - 12
2012 - 13
2012 - 14

Datum bekendmaking:	Projectomschrijving:	Registratienummer:
2 februari 2012	Verordening tijdelijke regels Aanscherping Wet werk en bijstand	GR 11.2888407

Verordening tijdelijke regels Aanscherping Wet werk en bijstand

De raad van de gemeente Groningen maakt bekend:

dat hij in zijn vergadering van 25 januari 2012, besluitnummer 8d, de Verordening tijdelijke regels Aanscherping Wet werk en bijstand heeft vastgesteld.

De Verordening voorziet in de strikt noodzakelijke technische aanpassingen van de verordeningen die op grond van de Wet werk en bijstand zijn vastgesteld, vanwege de invoering van de 'Wet tot wijziging van de Wet werk en bijstand en samenvoeging van die wet met de Wet investeren in jongeren gericht op bevordering van deelname aan de arbeidsmarkt en vergroting van de eigen verantwoordelijkheid van uitkeringsgerechtigden' met ingang van 1 januari 2012.

Inwerkingtreding en inzage

Het raadsbesluit is in werking getreden op 1 januari 2012.

Het raadsbesluit ligt vanaf vandaag voor iedereen ter inzage en is kosteloos verkrijgbaar bij het Gemeentelijk Informatie Centrum (GIC), Kreupelstraat 1 (De Prefecten Hof) te Groningen:

open op maandag van 13.00-16.00 uur, dinsdag tot en met vrijdag van 9.00-16.00 uur, op donderdag ook van 18.00- 20.00 uur.

- ontwerp -

DE RAAD VAN DE GEMEENTE GRONINGEN;
(bijlage raadsverslag nr. 415);

Gezien het voorstel van burgemeester en wethouders van ;

Gelet op artikel 8, eerste lid onder d en tweede lid onder b en artikel 36 van de
Wet werk en bijstand;

HEEFT BESLOTEN:

de Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen vast te stellen.

Artikel 1 Begripsbepalingen

In deze verordening wordt verstaan onder:

1. a. college : college van burgemeester en wethouders;
b. wet : Wet werk en bijstand;
c. inkomen : inkomen als bedoeld in artikel 32 van de wet, waarbij artikel 32,
eerste lid onder b gelezen moet worden als de referentieperiode.
Premies op grond van de Re-integratieverordening Wet werk en
bijstand worden niet beschouwd als inkomen;
d. bijstandsnorm : norm bedoeld in artikel 5 onderdeel c van de wet;
e. referentieperiode : ononderbroken periode van 60 maanden voorafgaande aan de
peildatum;
f. peildatum : datum waarop het recht op de langdurigheidstoelage ontstaat.
De peildatum ontstaat niet eerder dan twee jaar voor de datum
waarop de langdurigheidstoelage wordt aangevraagd.
2. Voor zover niet anders is bepaald, worden begrippen in deze verordening gebruikt in
dezelfde betekenis als in de wet.

Artikel 2 Voorwaarden

1. Onverlet het bepaalde in artikel 36 van de wet komt op de peildatum in aanmerking voor
de langdurigheidstoelage de persoon die gedurende de referentieperiode aangewezen is of is
geweest op een inkomen dat niet hoger is dan 100% van de bijstandsnorm (inclusief
maximale toeslag) die geldt voor personen van 27 jaar en ouder maar jonger dan 65 jaar,
en op de peildatum en gedurende de referentieperiode geen in aanmerking te nemen
vermogen als bedoeld in artikel 34 van de wet heeft of heeft gehad.
2. Niet voor de langdurigheidstoelage komt in aanmerking de persoon die uitzicht heeft op
inkomensverbetering.

Artikel 3 Hoogte van de toeslag

1. De langdurigheidstoelage bedraagt
 - a. voor gehuwden: 38,78% van de norm gehuwden als bedoeld in artikel 21 onder c van de wet zoals die op 1 januari van elk jaar geldt;
 - b. voor alleenstaande ouders: 34,81% van de norm gehuwden als bedoeld in artikel 21 onder c van de wet zoals die op 1 januari van elk jaar geldt;
 - c. voor alleenstaanden: 27,18% van de norm gehuwden als bedoeld in artikel 21 onder c van de wet zoals die op 1 januari van elk jaar geldt.
2. De bedragen van de langdurigheidstoelage worden op hele euro's naar boven afgerond.

Artikel 4 Onvoorziene gevallen

In gevallen waarin deze regeling niet voorziet, beslist het college.

Artikel 5 Bijzondere bijstand

Voor het vaststellen van de middelen als bedoeld in artikel 35, eerste lid van de wet, blijft de langdurigheidstoelage buiten aanmerking.

Artikel 5a Regelingen in verband met de wijzigingen in de WWB en intrekking van de WIJ per 1 januari 2012

1. Waar in deze verordening de begrippen 'alleenstaande', 'alleenstaande ouder' en 'gezin' worden gebruikt, hebben deze vanaf 1 januari 2012 dezelfde betekenis als in artikel 4 van de wet.
2. Waar in deze verordening wordt gesproken over 'gehuwde(n)' of 'gehuwdenorm' hebben deze begrippen vanaf 1 januari 2012 dezelfde betekenis als 'gezin', bedoeld in artikel 4, respectievelijk 'gezinsnorm', bedoeld in artikel 21, eerste lid, van de wet.
3. Artikel 2, eerste lid van de verordening komt vanaf 1 januari 2012 te luiden: Onverlet het bepaalde in artikel 36 van de wet komt op de peildatum in aanmerking voor de langdurigheidstoelage de persoon die gedurende de referentieperiode aangewezen is of is geweest op een inkomen dat niet hoger is dan 100% van de voor hem geldende bijstandsnorm en op de peildatum en gedurende de referentieperiode geen in aanmerking te nemen vermogen als bedoeld in artikel 34 van de wet heeft of heeft gehad.

Artikel 6 Slotbepaling

De Beleidsregels Langdurigheidstoelage (GB13) komen met ingang van 1 januari 2009 te vervallen.

Artikel 7 Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking op 1 januari 2009.

Artikel 8 Citeertitel

Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen.

Vastgesteld bij raadsbesluit van 22 april 2009, nr. 6k.

Datum bekendmaking: 29 april 2009.

Datum inwerkingtreding: 30 april 2009 en werkt terug tot en met 1 januari 2009.

Gemeenteblad 2009-39.

Gedaan te Groningen in de openbare raadsvergadering

De griffier,

De voorzitter,

drs. A.G.M (Toon) Dashorst.

dr. J.P. (Peter) Rehwinkel.

Toelichting op de Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen

Algemene toelichting

1. Opdracht tot vaststellen verordening

Gemeenten hebben van de rijksoverheid meer vrijheid gekregen om het armoedebeleid zelf vorm te geven. Zo is de regeling van de langdurigheidstoelage vanaf 1 januari 2009 gedecentraliseerd. Hiertoe is artikel 36 van de Wet werk en bijstand gewijzigd en heeft de gemeenteraad de opdracht gekregen om bij verordening criteria voor de langdurigheidstoelage vast te leggen.

De hoogte van de langdurigheidstoelage, almede de invulling van de begrippen langdurig en laag inkomen dient bij verordening te worden vastgesteld.

2. Oude regeling van de langdurigheidstoelage

De langdurigheidstoelage is per 1 januari 2004 ingevoerd met de inwerkingtreding van de Wet werk en bijstand. De langdurigheidstoelage was geregeld in het oude artikel 36 van de wet en in de gemeente Groningen uitgewerkt in de Beleidsregels Langdurigheidstoelage (GB13).

Het idee achter de toelage was dat de reservering voor duurzame gebruiksgoederen onder druk komt te staan wanneer een persoon langdurig (60 maanden) was aangewezen op een inkomen op bijstandsniveau en er geen perspectief was om het inkomen door middel van inkomsten uit arbeid te vergroten. Wanneer hiervan sprake was, ontstond er een recht op de toelage mits de persoon geen (groot) vermogen had en er tevens alles aan had gedaan om aan het werk te komen.

Een opgelegde maatregel wegens het niet voldoen aan de arbeidsverplichtingen en het hebben van arbeidsmarktperspectief stonden daarom het recht op de toelage in de weg.

Arbeidsmarktperspectief was aanwezig wanneer een persoon inkomsten uit of in verband met arbeid had ontvangen. De wetgever vond dat er al sprake was van arbeidsmarktperspectief als er 1 euro was verdiend. Door een wetwijziging in 2006 werd het in het vervolg aan het oordeel van het college overgelaten wanneer er gelet op de hoogte en duur van de inkomsten toch géén sprake was van arbeidsmarktperspectief. Maar dit bracht geen verandering in de situatie dat een bijstandsgerechtigde die jarenlang gemiddeld € 100,00 per maand aan inkomsten ontving, de langdurigheidstoelage in alle gevallen moest worden onthouden omdat er sprake was van arbeidsmarktperspectief. Dit terwijl de inkomsten volledig werden gekort op de bijstandsuitkering en deze persoon daarmee qua inkomen niet meer te besteden had dan een persoon die geen betaalde arbeid verrichtte.

3. Nieuwe regeling van de langdurigheidstoelage

De langdurigheidstoelage was een aparte regeling naast de algemene en bijzondere bijstand. In het nieuwe artikel 36 van de wet is de regeling van de langdurigheidstoelage geheel gewijzigd. Het is met ingang van 1 januari 2009 een bijzondere vorm van bijzondere bijstand geworden.

Uitgangspunt van de langdurigheidstoelage is nog steeds het bieden van een tegemoetkoming voor personen die gedurende langere tijd zijn aangewezen op een laag inkomen. In deze verordening is de referentieperiode op 60 maanden gesteld en is de bijstandsnorm de bovengrens van het inkomen.

Het begrip arbeidsmarktperspectief wordt als zodanig niet meer genoemd. De wetgever heeft echter wel bepaald dat een persoon met uitzicht op inkomensverbetering geen recht heeft op de langdurigheidstoelage.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1 lid 1 sub f

In deze bepaling wordt een definitie gegeven van het begrip peildatum. Op grond van artikel 44, eerste lid van de wet ontstaat het recht op bijstand niet eerder dan op de dag waarop de belanghebbende zich heeft gemeld om de bijstand aan te vragen. In het vijfde lid van artikel 36 van de wet is artikel 44 buiten toepassing verklaard. Dit betekent dat het mogelijk is om de langdurigheidstoelage aan te vragen over een periode die ligt voor de aanvraagdatum. In die zin is het een open eindregeling.

De gemeente Groningen spant zich in om haar burgers gebruik te laten maken van (inkomens)voorzieningen die voor hen toegankelijk zijn. Over deze voorzieningen wordt uitgebreid gecommuniceerd. Dit geldt ook voor de langdurigheidstoelage. Het is daarom redelijk om de burgers aan een termijn te houden waarbinnen zij door middel van een aanvraag een beroep op de regeling moeten doen. In artikel 1 lid 1 sub f is gekozen voor een termijn van twee jaar, waarbinnen de aanvraag moet zijn ingediend. Deze termijn loopt niet uit de pas bij de termijn die in het algemeen wordt gehanteerd bij de beoordeling of een aanvraag onredelijk laat is ingediend.

Bij de beoordeling van de hoogte van het recht op de langdurigheidstoelage is de woon- en gezinssituatie zoals die is op de peildatum het uitgangspunt. Verder dient bij de beoordeling rekening te worden gehouden met de informatie over de referentieperiode van 60 maanden. Echter om de regeling uitvoerbaar te houden kiezen wij ervoor om in bijzondere gevallen eventuele eerdere woon- en gezinssituaties - gedurende de referentieperiode - niet in de beoordeling mee te nemen.

Artikel 2

In dit artikel worden de algemene voorwaarden omschreven waaronder het recht op de langdurigheidstoelage ontstaat.

Uit artikel 36 van de wet volgt rechtstreeks dat de persoon die uitzicht heeft op inkomensverbetering, geen recht heeft op de langdurigheidstoelage. Bij studenten is sprake van dit uitzicht. Uit de parlementaire behandeling van het nieuwe artikel 36 blijkt dat beoogd is om in ieder geval studenten uit te sluiten van het recht op de langdurigheidstoelage omdat van hen aangenomen kan worden dat zij uitzicht hebben op inkomensverbetering. Met studenten worden in ieder geval bedoeld de personen die aanspraak (kunnen) maken op studiefinanciering of een (aanvullende) lening op grond van de Wet studiefinanciering 2000 ter bestrijding van studiekosten en kosten van levensonderhoud, dan wel een vergelijkbare aanspraak hebben, bijvoorbeeld op grond van de Wet tegemoetkoming onderwijsbijdrage en schoolkosten. Een student verliest na het eindigen van de hiervoor bedoelde aanspraak niet onmiddellijk zijn uitzicht op inkomensverbetering, ook niet als hij is aangewezen op bijvoorbeeld een bijstandsuitkering.

Artikel 2 lid 1

De nieuwe bepaling is een technische aanpassing op de oude bepaling. Door de komst van de Wet investeren in jongeren, per 1 oktober 2009 hebben personen jonger dan 27 jaar geen recht op algemene bijstand. Wel kunnen deze personen vanaf 18 jaar in aanmerking komen voor bijzondere bijstand. Voor de personen in de leeftijd van 18 t/m 26 jaar bestaan daarom geen

specifieke algemene bijstandsnormen meer. In de nieuwe bepaling wordt daarom bij de toets op inkomen aangesloten bij de nieuwe bijstandsnorm die geldt voor personen van 27 jaar en ouder maar jonger dan 65 jaar. Deze bijstandsnorm is nader uitgewerkt in artikel 21 WWB. De hoogte van deze bijstandsnorm is afhankelijk van de gezinssituatie.

Artikel 2 lid 2(ongewijzigd)

In dit lid is bepaald dat de persoon die uitzicht heeft op inkomensverbetering geen recht op de langdurigheidstoelage heeft. In de huidige toelichting hierop staat dat een student na einde van zijn studie in de situatie waarin hij nog niet in zijn eigen bestaanskosten kan voorzien, niet onmiddellijk zijn uitzicht op inkomensverbetering verliest.

In aanvulling op deze algemene toelichting wordt voor de toepassing van deze bepaling de volgende richtlijn gegeven. Een student verliest niet eerder dan na vijf jaar na het eindigen van de aanspraak op een voorziening op grond van de Wet studiefinanciering 2000 of daarmee vergelijkbare aanspraak op grond van een andere regeling zijn uitzicht op inkomensverbetering. Dit geldt onverminderd voor personen die bijvoorbeeld zijn aangewezen op een bijstandsuitkering of een inkomensvoorziening op grond van de Wet investeren in jongeren.

Artikel 3

Het recht op de langdurigheidstoelage ontstaat na een referteperiode van 60 maanden. Een beroep op de regeling kan niet eerder plaatsvinden dan met ingang van de datum waarop de persoon de leeftijd van 23 jaar bereikt, aangezien de referteperiode niet eerder begint te lopen dan vanaf 18 jaar.

De langdurigheidstoelage wordt toegekend naar de hoogte die geldt voor de situatie op de peildatum.

Bij de vaststelling van de percentages is uitgegaan van de verhouding tussen de verschillende normbedragen zoals die op het moment van inwerkingtreding van de verordening door het rijk zijn voorgesteld en de toen geldende norm gehuwden. Er is nu gekozen om niet met vaste bedragen te werken, maar met percentages van de norm gehuwden (artikel 21 onderdeel c WWB), zodat de bedragen elk jaar automatisch meestijgen met de geïndexeerde norm gehuwden. Door deze aanpassing hoeft de verordening nu niet meer elk jaar te worden aangepast.

Artikel 4

In dit artikel is de algemene bepaling opgenomen dat in gevallen waarin deze verordening niet voorziet, het college tot de meest redelijke uitkomst beslist.

Artikel 5

De langdurigheidstoelage is een algemene tegemoetkoming voor de vervanging van duurzame gebruiksgoederen. De toeslag is niet bedoeld voor de bestrijding van specifieke kosten. Een aanvraag om bijzondere bijstand kan niet afgewezen worden omdat een langdurigheidstoelage al is verstrekt.

Artikel 35 van de wet geeft de mogelijkheid om bij de berekening van de draagkracht wel rekening te houden met een verstrekte langdurigheidstoelage. Deze mogelijkheid wordt door artikel 5 uitgesloten.

Artikel 5a

Eerste lid

Dit artikellid regelt dat de begrippen 'alleenstaande', 'alleenstaande ouder' en 'gezin' per 1 januari 2012 in die verordening dezelfde betekenis hebben als in de gewijzigde WWB.

Tweede lid

In de Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen wordt één van de normbedragen met betrekking tot de hoogte van de langdurigheidstoelage gekoppeld aan 'gehuwden'. Omdat dat begrip in de WWB als zelfstandig bijstandssubject is vervangen door het begrip 'gezin' dient dat ook in de verordening tot uitdrukking gebracht te worden. Dat wordt in het tweede lid geregeld.

Derde lid

Door de komst van de WIJ hadden jongeren tot 27 jaar geen recht op algemene bijstand en bestonden voor hen geen specifieke algemene bijstandsnormen meer. In artikel 2, eerste lid van de Verordening is om die reden bij de toets op inkomen aangesloten bij de nieuwe bijstandsnorm die geldt voor personen van 27 jaar en ouder maar jonger dan 65 jaar. Na intrekking van de WIJ kan de 'oude' bepaling weer in de Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen worden opgenomen. Het derde lid voorziet hierin.

Artikel 6 en 7

Deze verordening treedt in werking met ingang van 1 januari 2009. De eerst mogelijke peildatum voor een nieuwe toeslag op grond van de verordening is 1 januari 2009. De Beleidsregels Langdurigheidstoelage (GB13) komen met ingang van 1 januari 2009 te vervallen.

In aanvulling op de toelichting op de artikelen 6 en 7, wordt over de uitleg van artikel 6 erop gewezen dat de beleidsregels Langdurigheidstoelage (GB13) nog wel worden toegepast op aanvragen die zien op een periode vóór 1 januari 2009.

Gemeentebladnummer: 2012 - 11
 2012 - 12
 2012 - 13
 2012 - 14

Datum bekendmaking:	Projectomschrijving:	Registratienummer:
2 februari 2012	Verordening tijdelijke regels Aanscherping Wet werk en bijstand	GR 11.2888407

Verordening tijdelijke regels Aanscherping Wet werk en bijstand

De raad van de gemeente Groningen maakt bekend:

dat hij in zijn vergadering van 25 januari 2012, besluitnummer 8d, de Verordening tijdelijke regels Aanscherping Wet werk en bijstand heeft vastgesteld.

De Verordening voorziet in de strikt noodzakelijke technische aanpassingen van de verordeningen die op grond van de Wet werk en bijstand zijn vastgesteld, vanwege de invoering van de 'Wet tot wijziging van de Wet werk en bijstand en samenvoeging van die wet met de Wet investeren in jongeren gericht op bevordering van deelname aan de arbeidsmarkt en vergroting van de eigen verantwoordelijkheid van uitkeringsgerechtigden' met ingang van 1 januari 2012.

Inwerkingtreding en inzage

Het raadsbesluit is in werking getreden op 1 januari 2012.

Het raadsbesluit ligt vanaf vandaag voor iedereen ter inzage en is kosteloos verkrijgbaar bij het Gemeentelijk Informatie Centrum (GIC), Kreupelstraat 1 (De Prefectenhof) te Groningen:

open op maandag van 13.00-16.00 uur, dinsdag tot en met vrijdag van 9.00-16.00 uur, op donderdag ook van 18.00- 20.00 uur.

bekendmakingen

Gemeentebladnummer: 2012 -

Datum bekendmaking:	Projectomschrijving:	Registratienummer:
... 2012	Wijziging verordeningen i.v.m. Wet afschaffing huishoud- inkomenstoets	SZ 12.

Besluit tot vaststelling van de Verordening tot wijziging van de Re-integratieverordening Wet werk en bijstand, de Verordening toeslagen en verlagingen Wet werk en bijstand, de Maatregelenverordening Wet werk en bijstand en de Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen

De raad van de gemeente Groningen maakt bekend:

dat hij in zijn vergadering van ... november 2012, besluitnummer ..., besloten heeft de Verordening tot wijziging van de Re-integratieverordening Wet werk en bijstand, de Verordening toeslagen en verlagingen Wet werk en bijstand, de Maatregelenverordening Wet werk en bijstand en de Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen vast te stellen.

Vanwege de Wet afschaffing huishoudinkomenstoets moet een viertal verordeningen die hun grondslag vinden in de Wet werk en bijstand worden aangepast. Het betreft de definitiebepalingen van gezin en middelen die weer luiden zoals vóór 1 januari 2012. Bovengenoemd besluit voorziet hierin.

Inwerkingtreding en inzage

Dit raadsbesluit treedt in werking op de dag na die van bekendmaking en werkt terug tot en met 1 januari 2012.

Dit besluit ligt vanaf vandaag voor iedereen ter inzage en is kosteloos verkrijgbaar bij het Gemeentelijk Informatie Centrum (GIC), Kreupelstraat 1 (De Prefectenhof) te Groningen: open op maandag van 13.00-16.00 uur, dinsdag tot en met vrijdag van 9.00-16.00 uur, op donderdag ook van 18.00- 20.00 uur.

VERORDENING TOT WIJZIGING VAN DE RE-INTEGRATIEVERORDENING WET WERK EN BIJSTAND, DE VERORDENING TOESLAGEN EN VERLAGINGEN WET WERK EN BIJSTAND, DE MAATREGELENVERORDENING WET WERK EN BIJSTAND EN DE VERORDENING LANGDURIGHEIDSTOESLAG GEMEENTE GRONINGEN

DE RAAD VAN DE GEMEENTE GRONINGEN

gezien het voorstel van het college van burgemeester en wethouders van Groningen d.d. <datum>, nummer <nummer>;

gelet op artikel 147, eerste lid van de Gemeentewet en artikel 8 van de Wet werk en bijstand;

overwegende, dat wijziging van de Wet werk en bijstand door inwerkingtreding van de Wet afschaffing huishoudinkomenstoets het noodzakelijk maakt een viertal verordeningen die hun grondslag vinden in eerstgenoemde wet aan te passen;

HEEFT BESLTEN

vast te stellen de volgende "Verordening tot wijziging van de Re-integratieverordening Wet werk en bijstand, de Verordening toeslagen en verlagingen Wet werk en bijstand, de Maatregelenverordening Wet werk en bijstand en de Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen".

Artikel I

De Re-integratieverordening Wet werk en bijstand wordt gewijzigd als volgt.

A. Na artikel 1 wordt een nieuw artikel 1a ingevoegd dat luidt als volgt:

Artikel 1a Afwijkende bepalingen voor jongeren

In afwijking van hetgeen in deze verordening is bepaald, kunnen de volgende voorzieningen en instrumenten niet worden ingezet voor de arbeidsinschakeling van belanghebbenden jonger dan 27 jaar:

- a. onbeloonde additionele arbeid als bedoeld in artikel 10a van de wet;
- b. premies en vrijlatingen als bedoeld in artikel 31, vijfde lid van de wet.

B. Paragraaf 4a komt te vervallen.

C. In de artikelsgewijze toelichting bij de Re-integratieverordening Wet werk en bijstand worden de volgende wijzigingen aangebracht.

a. Na de toelichting bij artikel 1 wordt een toelichting bij het nieuwe artikel 1a ingevoegd die luidt als volgt:

Artikel 1a Afwijkende bepalingen voor jongeren

Een aantal re-integratievoorzieningen en -instrumenten is van rechtswege niet van toepassing op jongeren tot 27 jaar. Dit zijn: inkomstenvrijlating, premies, vrijlating van onkostenvergoedingen voor vrijwilligerswerk en plaatsing in participatieplaatsen. Het niet mogen toekennen van bijvoorbeeld een inkomstenvrijlating of premie geldt ook voor alleenstaande ouders jonger dan 27 jaar. Deze beperkingen waren al opgenomen in de Verordening Werkleeraanbod WIJ. Deze beperking van het instrumentarium voor jongeren is voor de duidelijkheid opgenomen in dit artikel.

b. De toelichting bij de artikelen 26a en 26b komt te vervallen.

Artikel II

De Verordening toeslagen en verlagingen Wet werk en bijstand wordt gewijzigd als volgt.

A. De considerans komt te luiden:

overwegende dat het noodzakelijk is het verstrekken van toeslagen en het verlagen van uitkeringen van personen van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar bij verordening te regelen;

- B. Hoofdstuk 4a komt te vervallen.
- C. In de artikelsgewijze toelichting bij de Verordening toeslagen en verlagingen Wet werk en bijstand komt de toelichting bij de artikelen 6a, 6b en 6c te vervallen.

Artikel III

De Maatregelenverordening Wet werk en bijstand wordt gewijzigd als volgt.

- A. Onder vernummering van artikel 19 b tot artikel 19a, komt artikel 19a te vervallen.
- B. In de artikelsgewijze toelichting bij de Maatregelenverordening Wet werk en bijstand komt, onder vernummering van de toelichting bij artikel 19b tot de toelichting bij artikel 19a, de toelichting bij artikel 19a te vervallen.

Artikel IV

De Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen wordt gewijzigd als volgt.

- A. Artikel 2, eerste lid komt te luiden:
 1. Onverlet het bepaalde in artikel 36 van de wet komt op de peildatum in aanmerking voor de langdurigheidstoelage de persoon die gedurende de referentieperiode aangewezen is of is geweest op een inkomen dat niet hoger is dan 100% van de voor hem geldende bijstandsnorm en op de peildatum en gedurende de referentieperiode geen in aanmerking te nemen vermogen als bedoeld in artikel 34 van de wet heeft of heeft gehad.
- B. Artikel 5a komt te vervallen.
- C. In de artikelsgewijze toelichting bij de Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen worden de volgende wijzigingen aangebracht.
 - a. De toelichting bij artikel 2 eerste lid komt te luiden:

Artikel 2 lid 1

Door de komst van de WIJ hadden jongeren tot 27 jaar geen recht op algemene bijstand en bestonden voor hen geen specifieke algemene bijstandsnormen meer. In artikel 2, eerste lid van de Verordening is om die reden bij de toets op inkomen aangesloten bij de nieuwe bijstandsnorm die geldt voor personen van 27 jaar en ouder maar jonger dan 65 jaar. Na intrekking van de WIJ kan de 'oude' bepaling weer in de Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Groningen worden opgenomen. Het eerste lid voorziet hierin.
 - b. De toelichting bij artikel 5a komt te vervallen.

Artikel V

In afwijking van artikel VI is deze verordening tot 1 januari 2013 niet van toepassing op personen die bijstand ontvangen op grond van artikel 78w, eerste lid Wet werk en bijstand.

Artikel VI

Deze verordening treedt in werking op de dag na die van bekendmaking en werkt terug tot en met 1 januari 2012.